

MILJOENEN  
NU LEVENDE  
MENSCHEN  
ZULLEN  
NIMMER  
STERVEN



**Millioenen  
nu levende  
Menschen  
zullen  
nimmer  
sterven ! ■**

Uitgegeven door de

Internat. Vereeniging van Ernstige Bijbelonderzoekers  
Brooklyn, New-York U. S. A. - Zürich, Usterstrasse 19  
Bern, Allmendstrasse 36/39 - Amsterdam, Witte de Witstraat 111

DIT BOEKJE IS DEN NU OPAARDE  
LEVENDEN MENSCHEN GEWIJD,  
DIE LEVEN, VRIJHEID EN  
GELUKZALIGHEID WENSCHEN.

## INLEIDING.

---

Rechter J. F. Rutherford,  
Brooklyn, N. Y.

Geachte Heer,

De proefbladen van Uwe brochure „Millioenen nu levenden zullen nimmer sterven“, welke U zoo vriendelijk waart mij vooruit ter lezing te geven, zijn mij gebleken zelfs nog belangwekkender te zijn dan ik had durven hopen, en ik maak van deze gelegenheid gebruik, U mijn oprechte waardeering voor dit werk te kennen te geven.

De bewonderenswaardige wijze, waarop U de uitspraken van den Heere Jezus, van de Apostelen en van de oude Profeten gerangschikt en door tal van wereldsche bewijzen gestaafd hebt, alle om aan te toonen, dat er een tijd komen zal waarin millioenen nu levenden nimmer zullen sterven — ja, dat wij thans in dezen tijd leven — zal hoop en vertrouwen wekken in het gemoed van iederen oprecht naar waarheid zoekenden lezer.

Als degene, die het hooggeschatte voorrecht had om dominee Russell's preeken in duizenden nieuwsbladen van vele landen te publiceeren, was ik natuurlijk verlangend te weten, hoe U de zoo vaak in zijn preeken aangehaalde voorspellingen behandelen zou. Het verheugt mij te zien, dat U het grootste deel van uw bewijsvoering behandelt van het standpunt der vervulde profetie, en dat U zulk een reeks van bewijzen bijbrengt om Uw beweringen te staven en den menschen, als basis voor een hoop, die de moeite waard is, laat zien, hoe zij het eeuwige leven kunnen erlangen.

U nogmaals dankende en U rijken, eeuwigen zegen toewenschende op Uw arbeid der liefde, noem ik mij Uw trouwe

G. C. DRISCOLL

Santa Monica, Calif., 17 Mei 1920.

## Millioenen nu levende menschen zullen nimmer sterven.

---

De nadrukkelijke verzekering dat millioenen nu op aarde levenden nimmer zullen sterven, zal velen menschen vermetel toeschijnen, maar als men de aangevoerde getuigenissen zorgvuldig beschouwt, geloof ik, dat nagenoeg ieder welwillend lezer zal toestemmen, dat het een redelijke conclusie is.

Gedurende bijna negentien honderd jaren hebben Christenen, hopende en vertrouwende zoowel op de getuigenis van de geïnspireerde oude profeten — van Mozes tot Johannes — als op die van Jezus van Nazareth, den Zoon van den levenden God, en van de geïnspireerde apostelen, uitgezien naar een komenden tijd, waarin aan alle geslachten der aarde eeuwig leven aangeboden zal worden.

Meer dan 4000 jaren geleden deed God aan Abraham een belofte, waarin Hij zeide, dat Hij hem zegenen zou, en dat door zijn zaad alle geslachten der aarde gezegend zouden worden, welke belofte hij met een eed bezegelde, en Paulus zegt duidelijk, dat deze twee dingen, Gods woord en de eed, onveranderlijk zijn en dat deze belofte vervuld moet worden. Steunende op deze, met een eed bezegelde belofte en op latere dergelijke, aan de nakomelingen van Abraham gedane beloften, hebben sedert godvruchtige joden der gansche wereld naar een komenden tijd uitgezien, waarin de menschheid de zegeningen van eeuwig leven en gelukzaligheid aangeboden zullen worden.

Thans zijn de oogen van de orthodoxe joden der wereld op Palestina gericht. Zij heffen hun hoofden op en blikken omhoog en in millioenen harten wordt de hoop levendig, dat de tijd voor de wederverzameling

der joden in Palestina en van de oprichting daar van een staat of regeering van de joden en voor de joden, overeenkomstig goddelijke beschikking, aanstaande is. Sedert Abrahams tijd hebben zij naar den Messias uitgekeken, maar tot nog toe niet doorgrond hoedanig die Messias zijn zal.

Eeuwig leven in een gelukkigen staat is het hoogste verlangen van alle menschen. Of men in de goddelijke beloften geloofd of niet, een ieder zou blijde zijn hieromtrent zekerheid te hebben, dat hem eeuwig leven in een gelukkigen staat te wachten staat. Gezien dit groote verlangen en de getuigenis van de heilige mannen der oudheid betreffende zulke komende zegeningen, schijnt het vreemd, dat niet meer menschen beproefd hebben zich van dit onderwerp op de hoogte te stellen. De reden hiervan is, gelijk door den Apostel Paulus gezegd wordt, dat „de god dezer wereld (Satan, de onzichtbare beheerscher van de tegenwoordige sociale orde der dingen) de zinnen der ongeloovigen verblind heeft, opdat hen niet bestrale de verlichting van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is”. (2 Kor. 4 : 4.)

Vele mannen van bekwaamheid zijn in de vervlogen eeuwen in den dienst van God getreden, maar de groote tegenstander, hun gevoelige plaatsen kennend, heeft anderen gebruikt om hen te vleien en te overreden en hun gedachten op wereldsche dingen te richten, met het gevolg, dat het grootste aantal dezer geestelijken het oor geleend heeft aan de verderfelijke en verlokkende inblazingen van den tegenstander, zich van den Bijbel hebben afgewend en het volk blindelings in de verkeerde richting hebben geleid. Zij schijnen geheel het feit uit het oog te hebben verloren, dat God een grootsch plan heeft, dat Hij op ordelijke en majestueuze wijze laat uitvoeren. Maar het uur heeft geslagen, dat het volk de waarheid moet weten, en zij, die de waarheid kennen, zullen bevrijd zijn uit de knechtschap van onwetendheid en bijgeloof en hun geest zal geleid worden in de richting, die naar oneindige vreugde voert.

Het doel van den schrijver is, te trachten het volk

tot een zorgvuldige en gebedvolle beschouwing van de goddelijke beloften te brengen, en het zou diep te betreuren zijn als de geestelijken een streven om het volk de Bijbelsche waarheden te verkondigen, moeilijkheden in den weg zouden leggen; tegenstand onder vinden wij overal genoeg, en ook thans zullen vele geestelijken ongetwijfeld trachten het volk van het lezen van hetgeen hier geschreven staat, af te houden. Wij verzekeren daarom den lezer bij voorbaat, dat wij geen bijbedoelingen hebben bij het brengen dezer boodschap. Het is geen propaganda. Wij doen geen moeite den lezer over te halen om zich ergens bij aan te sluiten. Het doel van deze uitgave is een volkomen onzelfzuchtig doel. De schrijver heeft maar één wensch en die is, het volk ertoe te bewegen de goddelijke beloften te lezen, zich daarop te verlaten en aldus, in deze ure van benauwdheid voor het menschedom, hoofd en hart daarop te richten, dezulken te troosten, die daar treuren en hen te wijzen op een beteren dag, die aanstaande is.

Wij moeten in gedachten houden, dat de groote, alwijze Schepper nu reeds meer dan 4000 jaren met zekere menschen voorbereidend onderhandelt, om ieder mensch een gelegenheid voor eeuwig leven te brengen. Als Hij, wiens wijsheid volmaakt is, zooveel tijd en energie aan de uitwerking van een groot plan wijdt, dan is het voorzeker een zorgvuldig en onverdroten onderzoek en beschouwing van ieder mensch waard, van welk geloof of politiek inzicht hij of zij ook wezen moge.

Sedert de dagen van Abraham hebben vele menschen van buitengewoon intellect het goddelijke plan niet alleen vlijtig bestudeerd, maar hun leven gewijd om aan de verkondiging ervan een aandeel te hebben. Zoo waren er vier-en-twintig heilige profeten, wier boodschappen in den Bijbel staan opgeteekend, en die allen een komenden tijd van groote zegeningen voor het menschelijk geslacht voorspelden. Dit deden zij niet op eigen gezag, want voor een menschelijk verstand was het onmogelijk om den gang der eeuwen te door-

schouwen en te voorspellen wat de toekomst brengen zou, maar deze onderscheidene profeten, geleid als zij werden door den alwijzen Schepper, die het einde vóór den aanvang wist, schreven en spraken louter als instrumenten van God, die nimmer in een van zijn beloften tekort schoot, en die zegt: „Want ik, de Heer, word niet veranderd” (Maleachi 3:6). „Niet een enig woord is er gevallen van al zijne goede woorden”. (1 Kon. 8:56). En alle Bijbelonderzoekers stemmen hierin overeen, dat de tijd komen moet, dat iedere belofte van Jehovah in vervulling zal gaan, maar bij God gaat alles ordelijk en te zijner tijd en wel op den juisten door Hem bepaalden tijd en niet op den tijd, dien den menschen past. Een dag is bij Hem gelijk duizend jaar en duizend jaar gelijk een dag, en wat den menschen als een lange vertraging eener belofte toeschijnt, beteekent bij God slechts een korte spanne tijds.

Alle Bijbelonderzoekers stemmen ook hierin overeen, dat het Jehovah behaagd heeft, de van het begin van de wereld af bestaande sociale orde van zaken in tijdperken te verdeelen, welke tijdperken wij werelden noemen en waarvan de Heer ook als werelden spreekt, zoodat een in een gegeven tijdperk bestaande sociale orde van zaken met het woord „wereld” aangeduid wordt. Gedurende bijna negentien eeuwen hebben onderzoekers van de goddelijke profetie het einde van de wereld verwacht, omdat Jezus gezegd had, dat ze zou eindigen. Bij vele christenen, die het onderscheid niet zien tusschen symbolische en letterlijke uitdrukkingen van den Bijbel, bestaat echter verwarring ten aanzien van het einde der wereld. Zoo leerde bijv. de groote Joh. Calvijn, dat bij het plaats grijpen van deze gebeurtenis Jezus, die dan weder in de nabijheid der aarde zal verschijnen, vuur uit de wolken zal doen nederdalen, waardoor de aarde en alles wat op haar is volkomen vernietigd zou worden. Daar hij een beroemd hervormer was, geloofde men, dat zijn bewering de juiste bedoeling van den Bijbel vertolkte en dies zagen velen met angst en beven het einde der wereld tegemoet. De rede zegt ons echter,



dat Jehovah niet zulk een schoone aarde als deze zal scheppen en den mensch veroorlooven haar aan vele plaatsen tot hooge cultuur te brengen, om haar daarna totaal te verwoesten. Zoiets is niet alleen volkomen in strijd met zijn aard, maar ook met zijn aan duidelijkheid niets te wenschen latend Woord, dat zegt: „De aarde staat in eeuwigheid”. (Prediker 1 : 4). „Want alzoo zegt de Heere, die de hemelen geschapen heeft; die God die de aarde geformeerd en die ze gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd, Hij heeft ze niet geschapen dat ze ledig zijn zoude, maar heeft ze geformeerd opdat men daarin wonen zoude”. (Jes. 45 : 18). Wanneer de Bijbel spreekt van het einde der wereld, wordt niet de letterlijke aarde bedoeld, maar een tijdperk waarin een zekere maatschappelijke of sociale orde bestaat. Ten bewijze hiervan diene, dat de Schrift zegt, dat er was een „wereld”, welke in Eden bestond en met den grooten zondvloed eindigde: „Door welke de wereld, die toen was, met het water van den zondvloed bedekt zijnde, vergaan is”. (2 Petr. 3 : 6). Aan het einde van dien vloed begon een nieuwe „wereld”, die volgens de belofte van denzelfden Bijbelschen schrijver zal eindigen en het tijdperk omvat van den zondvloed tot de komst van het Messiaansche koninkrijk, met welk koninkrijk weder een nieuwe „wereld” of nieuwe orde van zaken aanbreekt.

De eerste wereld begon dus met de schepping van den mensch en eindigde met den zondvloed, toen de tweede wereld begon, waarvan de Schrift spreekt als van „de tegenwoordige booze wereld” en ten aanzien waarvan God duidelijk vooruit gezegd heeft, dat zij in een tijd van groote benauwdheid zou ondergaan, om gevolgd te worden door de toekomende wereld of maatschappelijke ordening. Paulus onderwijst ons „het woord der waarheid goed uit te deelen”, waarmede hij o.a. bedoelt de Bijbelteksten toe te passen op de tijdvakken of de perioden waarin zij behooren, ze aan te wenden op de eigenlijke plaatsen, waardoor wij den ordelijken en majestueuzen gang van de goddelijke ordening zien.

Alle Bijbelonderzoekers stemmen verder hierin over-

een, dat Jezus vóór zijn kruisiging tot zijn discipelen zeide, dat hij op het punt stond hen te verlaten, maar dat hij zou wederkeeren en hen tot zich nemen zou, en dat zijn tweede komst het einde van de wereld, d.i. van de maatschappelijke ordening die bestond toen hij op de aarde was, beteekende, en dat dan, gelijk uit sommige teksten blijkt, de zoo lang beloofde zegen, nl. leven, vrijheid en geluk, aan het gansche menschelijk geslacht aangeboden zal worden.

Alle onderzoekers van de goddelijke profetie zijn het ook hierover eens, dat de door God aan de profeten gedane beloften eenmaal in vervulling zullen gaan, en dat de tijd van de vervulling der belofte betreffende een wederherstelling van het menschelijk geslacht tot leven, vrijheid en gelukzaligheid bij het einde van deze wereld en met den aanvang van de nieuwe aangebroken zal zijn, d.w.z. wanneer de in de dagen van Jezus bestaande sociale orde der dingen voorbijgegaan en de nieuwe orde gevestigd zal wezen. Vol geloof keken de profeten der oudheid naar dien tijd uit en begroetten zijn komst als de Gouden Eeuw, wijl gedurende die eeuw de Messias heerschen en de gerechtigheid op aarde opgericht zal worden.

Men zal dus moeten toestemmen, dat het een gewichtige vraag voor ons is, wanneer deze wereld ten einde loopt. Wanneer wij dit tijdstip met juistheid kunnen bepalen, dan is het niet moeilijk te zeggen wanneer de goddelijke beloften met betrekking tot het eeuwige leven voor de wereld in het algemeen in vervulling zullen gaan. Wij zullen daarom trachten te bewijzen, dat de sociale orde der dingen, de tweede wereld, wettelijk in 1914 eindigde en sedert dien aan het verdwijnen is, dat de nieuwe ordening van zaken aanbreekt, dat binnen een bepaald tijdsverloop de oude ordening volkomen vernietigd en de nieuwe ten volle gevestigd zal zijn, dat deze dingen in den tijd van het tegenwoordig levende geslacht plaats zullen grijpen en dat daarom millioenen nu op aarde levende menschen, aan wie eeuwig leven aangeboden zal worden en dus, als zij dit op de gestelde voorwaarden aannemen en

die gehoorzaam opvolgen, nimmer zullen sterven, ze aanschouwen zullen. Als deze feiten tot tevredenheid van elk redelijk denkend mensch bewezen kunnen worden, dan zal iedereen ze met blijdschap begroeten, zelfs al zouden daardoor voorop gezette denkbeelden, die men zich door de bestudeering van de geloofsbelijdenissen en inzichten der menschen gevormd heeft, aan het wankelen gebracht worden. Wij noodigen den lezer daarom uit, ieder hier aangevoerd punt zorgvuldig te onderzoeken en met de aangehaalde Schriftplaatsen te vergelijken, het aan de tegenwoordige gebeurtenissen, die voor iedereen waar te nemen zijn, te toetsen en op grond van al deze getuigenissen zijn conclusie te trekken. Ieder moet zichzelf willen overtuigen en niemand mag zich laten weerhouden een op den Bijbel berustende vraag onder de oogen te zien, omdat een geestelijke of iemand anders de ongegronde bewering oppert, dat zulks gevaarlijk of een beschouwing niet waard is. De dwaling zoekt altijd de duisternis, terwijl de waarheid het licht zoekt. De dwaling vreest onderzoek, het licht noodigt ertoe uit. Licht en waarheid zijn zinverwant. Beide zijn progressief; „het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe”. (Spreuken 4 : 18). En de Psalmist zegt ons duidelijk: „Uw woord is een lamp voor mijnen voet en een licht op mijn pad”. (Psalm 119 : 105).

### Tijden der Natiën.

De uitdrukking „tijden der Natiën”, die in de Schrift gebruikt wordt, beteekent een tijdperk gedurende hetwelk de Natiën de volkeren der aarde regeeren zullen. Bij den dood van Jacob organiseerde God Israël tot een natie met welke hij, met uitsluiting van alle andere naties der aarde, gedurende een bepaalden tijd op een bepaalde wijze onderhandelde. Daar het van tijd tot tijd van zijn verbond met Jehovah afweek, bestrafte hij het, terwijl het nu en dan een straf van langeren duur werd

voorgehouden als het bleek door vroegere ervaringen niet geleerd te hebben. Het had vele koningen, goede en slechte, van wie de laatste Zedekia was, die zoo slecht en goddeloos werd, dat God het volgende besluit tegen hem uitvaardigde: „Daarom zegt de Heere Heere alzóó: omdat gijlieden uwe ongerechtigheid doet gedenken, doordien uwe overtredingen ontdekt worden, zoodat uwe zonden gezien worden in alle uwe handelingen, omdat uwer gedacht wordt, zult gij met de hand gegrepen worden. En gij, o onheilig, goddeloos Vorst Israëls, wiens dag komen zal ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heere Heere: Doe dien hoed weg en hef die kroon af: deze zal dezelfde niet wezen; ik zal verhoogen dien die nederig is en vernederen dien die hoog is. Ik zal de kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet zijn, totdat hij kome die daartoe recht heeft en wien ik dat geven zal". (Ezechiël 21 : 24—27).

Het is een bekend historisch feit, dat Zedekia in den hier vermelden tijd door koning Nebukadnezar als gevangene naar Babyloonië is gevoerd geworden, en dat het later den Israëlieten veroorloofd werd om onder het oppertoezicht van andere naties een nationaal bestaan te voeren, welke toestand voortduurde tot het jaar 73 n. Chr., terwijl ten tijde van de ontrooning van Zedekia de kroon, heerschappij of regeeringsgezag over de volken der aarde van de joden werd afgenomen en den natiën (Heidenen) vergund werd deze over te nemen. Het eerste universeele keizerrijk was het Babylonische, dan volgde het Medo-Perzische, daarop het Grieksche en later het Romeinsche, uit welk laatste keizerrijk alle naties der christenheid zijn voortgekomen. Wat den duur van de straf betreft, die den joden werd opgelegd, alsmede hoelang God aan de natiën de heerschappij overliet, deze wordt door de Schrift op zeven (symbolische) tijden bepaald. (Zie Leviticus 26 : 18). Een tijd wordt in de Schrift gebruikt om een symbolisch jaar aan te duiden. Naar joodsche rekening heeft een jaar 360 dagen. Een dag voor een jaar genomen, zou dus iederen tijd 360 jaar duren. De zeven tijden zouden

derhalve een tijdvak van 2520 jaren omvatten, gedurende welke de natiën de leenmacht zouden hebben en aan het einde waarvan hun leenheerschappij wettelijk ophouden zou te bestaan.

De datum van den val van Zedekia en de vestiging van Nebukadnezar's heerschappij der natiën, welke de eerste wereldheerschappij der natiën was, wordt zoo-wel door de wereldgeschiedenis als door de Schrift bepaald op 606 v. Chr. In het jaar 1 na Chr. waren 606 jaren van het geheele tijdvak verlopen. Dit getal gevoegd bij 1914 jaren, zou een totaal van 2520 jaren geven en dus het tijdvak van de leenmacht of heerschappij der natiën in het jaar 1914 doen afloopen. Deze datum beantwoordt aan het bewijs, dat uit het verband der omstandigheden afgeleid wordt, en waaruit overtuigend blijkt, wanneer de wereld, d.w.z. de oude orde van zaken, zal beginnen te verdwijnen en de tijd voor de openbaring der Messiaansche heerschappij en voor de nieuwe ordening der dingen gekomen zal zijn.

Als iemand, om een voorbeeld te noemen, een stuk grond koopt, waarop zich een bouwvallig huis bevindt, met het doel om op dien grond binnen korten tijd een nieuw gebouw te stichten, dan zal het eerste werk van den nieuwen eigenaar zijn het oude gebouw te slechten en het terrein voor het oprichten van het nieuwe geschikt te maken. Zoo mogen wij ook verwachten, dat, toen de oude orde van zaken in 1914 begon te verdwijnen en de oprichting van het koninkrijk van gerechtigheid door den Messias een aanvang nam, zijn eerste werk is geweest, het oude stelsel der ongerechtigheid aan te tasten.

Wij beroepen ons hier op een getuige, wiens bevoegdheid boven allen twijfel staat en wiens getuigenis als absoluut waar aangenomen mag worden. Deze getuige is Jezus van Nazareth, die voor de orthodoxe joden een groot leeraar onder de joden was, maar voor de christenen niet alleen dat was, maar door hen is aangenomen en erkend als de Zoon van God, de verlosser der menschheid, de Redder der wereld, de Koning der heerlijkheid. Hij getuigde, dat de Joden

door de Heidenen vertreden zouden worden tot de tijden der Heidenen vervuld zullen zijn. (Lukas 21 : 24). Johannes, den Openbaarder, onderrichtte hij wat er gebeuren zou wanneer die tijd gekomen was en hij, de Messias, zijn koninklijke macht zou beginnen uit te oefenen. Deze beschrijft, hoe de profeten, de mondstukken van Jehovah, vervolgens van hem zelf, den Messias, zeggen: „Wij danken U, Heere God, almachtig, die is, en die was, en die komen zal! dat Gij uwe groote kracht hebt aangedaan en als koning hebt geheerscht. En de volken waren toornig geworden, en een toorn is gekomen. (Openb. 11 : 17—18).

Hieruit zien wij duidelijk, dat de tijden der Heidenen in den herfst van 1914 ten einde liepen. In dien tijd ontsaken de volkeren, overeenkomstig de profetische uitspraak, in toorn en is Gods gramschap over hen gekomen en zijn alle naties onder de zon allengs zwakker geworden.

### Het einde der wereld.

Om de beteekenis van deze getuigenis goed te begrijpen, vestigen wij de aandacht op het woord dat Jezus sprak weinige dagen vóór zijn kruisiging in de lente van 't jaar 33 n. Chr., en voorkomende in het 24ste Hoofdstuk van Mattheus: „En als hij op den Olijfberg gezeten was, gingen de discipelen tot hem alleen, zeggende: „Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn? en welk zal het teeken zijn van uwe toekomst en van de voleinding der wereld?“ Na hun gewaar-schuwd te hebben zich niet door andere getuigenissen te laten misleiden, antwoordde de Heer op deze vraag: „Het eene volk zal tegen het andere opstaan, en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en daar zullen zijn hongersnooden, en pestziekten en aardbevingen in verscheidene plaatsen“. (Mattheus 24 : 7.) Met andere woorden, gaf hij te kennen, dat er een groote wereld-oorlog zou uitbreken, waarin bijna al de volken der aarde betrokken zouden worden. Deze groote oorlog begon op den juisten tijd, aan het einde van de tijden

der natiën, toen de oude maatschappelijke orde ineens begon te storten, duurde ongeveer vier jaren en de vernietiging van menschenlevens en goederen was zóó groot, dat zij met geen anderen tijd uit de menschelijke geschiedenis te vergelijken is.

Gelijk Jezus zeide, dat de oorlog van hongersnood vergezeld zou gaan, is er in vele landen van Europa, tengevolge van het groote gebrek aan levensmiddelen groote nood ontstaan, zijn er duizenden menschen letterlijk van honger gestorven en stijgen de kosten van het levensonderhoud, bij een schaarschte aan voedingsmiddelen in vele landen, voortdurend. Dit alles is niet toe te schrijven aan het feit, dat de aarde minder voortbrengt of dat de menschen niet in staat zijn meer voort te brengen, maar is het gevolg van de onbestendige toestanden, gelijk Jezus duidelijk voorzegt heeft, dat deze uit den oorlog zouden voortkomen, even duidelijk als uit zijn woord, dat „dit alles slechts het begin der weëen is”, blijkt, dat 't jaar 1914 het begin was van het einde der wereld.

Jezus zeide verder, dat oorlog en hongersnood van pestziekten vergezeld zouden gaan, een voorspelling die letterlijk uitgekomen is, want de Spaansche griep heeft in nog geen twaalf maanden meer slachtoffers geëischt dan de groote wereldoorlog in vier jaar, terwijl in vele landen van Europa daarop nog de verschrikkelijke typhus- en veeziekten gevolgd zijn.

Voorts heeft Jezus, die gewoon was zich in symbolische taal uit te drukken, om zijn ware bedoeling te verbergen, tot de bestemde tijd daartoe gekomen was, gezegd, dat oorlog, hongersnood en pestziekten gevolgd zouden worden door aardbevingen, een voorspelling, die ook uitgekomen is, want behalve hongersnood en ziekten zijn in vele landen inderdaad revoluties, in Bijbelsche symboliek aardbevingen genoemd, uitgebroken — bloedige en onbloedige. Rusland, waar het Babylonische regiem ineengestort is, Duitschland, Australië en Hongarije zijn daar om het te bewijzen, terwijl de geesten overal voor revolutie rijp zijn. Dit beteekent intusschen niet het einde van de onrust en

verwarring, maar het beteekent, in overeenstemming met Jezus' woorden, dat de oude wereld in het jaar 1914 wettelijk eindigde en het proces van opruiming der verouderde stelsels zich sindsdien bezig is te voltrekken, ter voorbereiding van de oprichting van het Messiaansche Koninkrijk.

### Een bevestigd getuigenis.

Het is van belang hier een zinnebeeld nader te beschouwen, dat Jehovah eeuwen geleden gaf in den persoon van den profeet Elia, die als een voorbeeld gebruikt is geworden voor de ware volgelingen van Jezus Christus en wiens reis naar den berg Horeb de reis voorstelt van de ware christenen tot aan den tijd van het einde der wereld. De Heer gebod hem uit te komen en zich op den berg te plaatsen — een zinnebeeld voor de uitverkorenen, opdat zij een juist inzicht krijgje van de gebeurtenissen die plaats grijpen en nog zullen plaats grijpen — en zeide tot hem: „Ga uit, en sta op dezen berg, voor het aangezicht des Heeren”. En zie, de Heer ging voorbij, en een groote en sterke wind, scheurende de bergen (koninkrijken) en brekende de steenrotsen (de macht der koninkrijken) ging voor den Heer henen; doch de Heer was in den wind (symbool voor oorlog) niet; en na dezen wind eene aardbeving (recolutie); de Heer was ook in de aardbeving niet; en na de aardbeving een vuur (een symbool van grootere onrust), de Heer was ook in het vuur niet; en na het vuur het suizen van eene zachte stilte”. (1 Koningen 19 : 11, 12).

In 1898 heeft dominee Russell, de grootste Bijbelonderzoeker van den tegenwoordigen tijd, van bovenstaanden tekst de volgende verklaring gegeven:

„De vier beschrijvingen die de Heer aan Elia gaf, moeten, gelooven wij, als vier openbaringen beschouwd worden, waardoor hij zich aan de menschheid wil doen kennen, van welke de eerste drie de menschen zullen voorbereiden op de laatste, gedurende welke de gewenschte zegening van alle geslachten der aarde zal komen. Deze openbaringen zijn:



1<sup>o</sup>. De sterke wind, die de bergen scheurt. Blazende winden schijnen in de Schrift oorlogen aan te duiden. De oorlogen, die de beschaafde wereld gedurende de laatste dertig jaren zoo onheilspellend hebben bedreigd, zijn op wonderbaarlijke wijze uitgebleven, om gelegenheid te geven „het gewijde volk des Heeren aan hun voorhoofden (hun verstand) met de tegenwoordige waarheid te verzegelen”. Wij kunnen daarom verwachten, dat, wanneer deze oorlogswinden losgelaten worden, er een groot aantal oorlogen zullen komen, welke de koninkrijken (bergen) verdeelen zullen, gelijk de machtige winden, welke aan Elisa geloond werden en welke de rotsen scheurden, verzinnelijken. (1 Kon. 19 : 11). Maar Gods koninkrijk zal op dit oorlogstijdperk niet volgen, omdat de wereld er nog niet door voorbereid zal zijn voor de heerschappij van Immanuel. Neen, er zal nog een les noodig wezen en ook gegeven worden, welke zal bestaan in:

2<sup>o</sup>. Een aardbeving. De geheele Schrift door schijnt aardbeving revolutie te beteekenen, en het ligt voor de hand, dat een tijdperk van algemeene oorlogen de lagere klassen des volks in Europa in beweging zal brengen en zóó ontevreden met haar lot maken (en speciaal met de toestanden, welke zulke oorlogen in het leven roepen) dat een revolutie er het gevolg van zal wezen. (Openb. 16 : 19). Maar welk een strenge les zulk een revolutie ook voor de wereld zijn moge, is zij toch niet voldoende om de menschen naar de stem van God te doen luisteren. Het vereischt nog:

3<sup>o</sup>. Het vuur uit de hemelen — een tijdperk van goddelijke gerichten en tuchtigingen voor een verdwaasde, onbekeerde wereld, overgeleverd aan een wilde anarchie, zooals andere teksten zeggen. De gevolgen van deze oorlogen, revoluties en anarchie, het mislukken van al 's menschen plannen, zal een verootmoedigenden invloed hebben en de menschen voorbereiden op de openbaring Gods in.

4<sup>o</sup>. het suizen van een zachte stilte. Ja, hij, die tot de winden en de golven van de Galileesche zee sprak, zal ter bestemder tijd „den volken vrede

toespreken". Hij zal dit met gezag doen en de inachtneming van zijn zoo lang verwaarloosde wet der liefde eischen. „En het zal geschieden, dat alle ziel die dezen profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit het volk". (Hand. 3 : 23).

Iedere aandachtige beschouwer zal toestemmen, dat deze profetie reeds gedeeltelijk in vervulling gegaan is en nog bezig is dit te doen.

### Israël's dubbele.

Het Joodsche volk werd door God gebruikt als een zinnebeeldig volk, welks wet betere, toekomstige dingen afschaduwde (Hebreë 10 : 1). In gedachten houdende, dat voorspellen vooruit geschreven geschiedenis is, d.w.z. dat God het einde van het begin af vooruit wist en de meest in 't oog vallende zaken deed schrijven tot zegen dergenen die in den tijd dat zij zouden plaats vinden, leefden, zullen wij eens verder nagaan wat Jezus te dezen aanzien gezegd heeft. Hij zeide: „En leert van den vijgeboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak nu teeder wordt, en de bladeren uitspruiten, zoo weet gij, dat de zomer nabij is; alzoo ook gijlieden, wanneer gij al deze dingen zult zien, zoo weet, dat het nabij is voor de deur". (Matth. 24 : 32, 33). De vijgeboom is hier een symbool van de joodsche natie, welke conclusie wij trokken uit de woorden die Jezus zelf sprak bij het vervloeken van den vijgeboom, eenige dagen voor het uiten van de boven aangehaalde woorden. (Matth. 21 : 19, 20).

Jehovah zeide door Jeremia, zijn profeet, vooruit tot Israël, dat zijn straf het hoogtepunt zou bereikt hebben, als hij hen uit Palestina in een vreemd land zou verdreven hebben, waar het anderen zou moeten dienen en even lang onderdrukt zou worden als hij (Jehovah) het zijn gunst beloofd had. De woorden van den profeet luiden: „Daarom zal ik ulieden uit dit land werpen, in een land dat gij niet gekend hebt, gij noch uwe vaders; en aldaar zult gij andere goden dienen,

dag en nacht; omdat ik u geen genade zal geven. Daarom zie, de dagen komen, spreekt de Heer, dat er niet meer zal gezegd worden: Zoo waarachtig de Heer leeft, die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd! Maar: Zoo waarachtig de Heer leeft, die de kinderen Israëls heeft opgevoerd uit het land van het Noorden, en uit al de landen waarhenen hij hen gedreven had! want ik zal hen wederbrengen in hun land, dat ik hunnen vaders gegeven heb. Zie, ik zal zenden tot vele visschers, spreekt de Heer, die zullen hen visschen; en daarna zal ik zenden tot vele jagers, die zullen hen jagen, van op allen berg, en van op allen heuvel, ja uit de kloven der steenrotsen. Want mijne oogen zijn op al hunne wegen; zij zijn voor mijn aangezicht niet verbergen, noch hunne ongerechtigheid verholen voor mijne oogen. Dies zal ik eerst hunne ongerechtigheid en hunne zonden dubbel vergelden, omdat zij mijn land ontheiligd hebben; zij hebben mijne erfenis met de doode lichamen hunner verfoeiselen en hunner gruwelen vervuld". (Jeremia 16 : 13—18).

Hieruit zien wij, dat God niet alleen vooruit zeide, dat hij de Joden verdrijven en bestraffen, maar dat hij hen ten slotte weder naar Palestina terugbrengen zou, en dat de duur van hun straf juist het dubbele zou zijn van den tijd, gedurende welke hij hun zijn genade bewezen had. „Eerst wil ik hun ongerechtigheid en hun zonde dubbel vergelden", welk woord dubbel hier beteekent duplicaat of juiste tegenhanger. Als we ons nu een juist begrip kunnen vormen van den tijd waarop deze gebeurtenis plaats vond, bepalen kunnen waar het dubbele begon, dan valt het ons gemakkelijk te zeggen wanneer Gods genade tot de Joden terug zal keeren en in welk verband dit staat met het uitspruiten van den vijgeboom, waarover boven gesproken werd.

God is zijn eigen tolk en legt zijn plan aan diegenen bloot, die er moeite voor willen doen om het te begripen. Door den mond van een anderen profeet geeft hij ons den sleutel tot de kennis van den juisten dag van het begin van het dubbele. De profeet Zacharia schrijft omtrent Jeruzalem deze woorden: „Verheug

u zeer, gij dochter Zions! juich, gij dochter Jeruzalems! Zie, uw Koning zal tot u komen, rechtvaardig, en hij is een Heiland, arm en rijdende op een ezel, en op een veulen, een jong der ezelingen. Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gebondenen die daar loopt! ook heden verkondig ik, dat ik u dubbel zal wedergeven". (Zacharia 9 : 9, 12). Het is duidelijk, dat deze profetische uitspraak van den Heer te eeniger tijd in vervulling moet gaan en dat dan ook de datum zal blijken van af welken het dubbele te rekenen is.

### De voorspelling uitgekomen.

Op den 10en dag van Nisan van het jaar 33 na Chr., overeenkomende met onze maand April, reed Jezus van Nazareth op een ezel Jeruzalem binnen en bood zichzelf als koning der Joden aan, wat Mattheus in de volgende woorden beschrijft: „En als zij nu Jeruzalem genaakten en gekomen waren te Bethfagé aan den Olijfberg, toen zond Jezus twee discipelen, zeggende tot hen: Gaat henen in het vlek dat tegen u over ligt, en gij zult terstond een ezelin gebonden vinden, en een veulen met haar; ontbindt ze en breng ze tot mij. En indien u iemand iets zegt, zoo zult gij zeggen, dat de Heer deze van noode heeft, en hij zal ze terstond zenden. Dit alles nu is geschied opdat vervuld worde 't geen gesproken is door den profet, zeggende: Zegt der dochter Zions: Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, zijnde een jong eener jukdragende ezelin. En de discipelen henengegaan zijnde, en gedaan hebbende gelijk Jezus hun bevolen had, brachten de ezelin en het veulen; en leidden hunne kleederen op dezelve, en zettende hem daarop. En de meeste schare spreidden hunne kleederen op den weg, en anderen hieuwen takken van de boomen en spreidden ze op den weg. En de scharen die voorgingen en die volgden riepen, zeggende: Hosanna den Zoon Davids! Gezegend is hij die komt in den naam des Heeren!

Hosanna in de hoogste hemelen! (Matth. 21: 1—9).

Hier hebben wij dus de positieve vervulling van Zacharia's voorspelling en is de juiste dag ervan vastgesteld, en zoo zeide de Heer: „Reeds heden verkondig Ik, dat Ik u het dubbele vergelden zal". Deze dag betekent dus het middelpunt in de geschiedenis der Joden, en het is derhalve van buitengewoon belang uit te vinden hoe lang zij zich in Gods gunst hebben mogen verheugen. De Joodsche natie begint bij den dood van Jacob, toen deze zijn twaalf zonen tot zich riep en hen zegende, wat derhalve ook het begin van de genade Israëls geweest is. Van Jacob's dood tot den 10en dag in Nisan van het jaar 33 n. Chr. ligt een tijd van 1845 jaren, d.w.z. dat op den 10en dag in Nisan van het jaar 33 n. Chr. het dubbele begon te tellen, van dien dag af Palestina zich begon op te lossen, de Joodsche natie begon te verdwijnen en Palestina juist veertig jaren later volkomen ontvolkt was. Met andere woorden, had Jehovah een periode van veertig jaren noodig van den tijd toen hij het dubbele in werking deed treden tot de volkomen ontvolking van Palestina, ten bewijze waarvan wij ons beroepen op de volgende historische berichten:

„Het moge hier ter plaatse opgemerkt worden, welke dingen zich voordeden waaruit de milddadigheid van de algoede Voorzienigheid blijkt, die de vernietiging van Israël, na hun misdrijf tegen Christus, nog veertig jaren verschoof". (Eusebius' Kerkgeschiedenis).

„Op den 15en dag van Nisan, d.i. van April van het jaar 73 na Chr., den eersten dag van het Paaschfeest, denzelfden dag waarop, volgens de overlevering, de God Israëls zijn volk uit de knechtschap in de vrijheid geleid had, was het laatste bolwerk van Israëls' vrijheid gevallen en werd het aan de knechtschap overgeleverd". (Cornil, Geschiedenis van het Israëlietische volk). „Masada werd van groote beteekenis in den oorlog met de Romeinen . . . Met den val van Masada, op den 15en Nisan 73, eindigde de oorlog". (Joodsche Encyclopedie). „Met de inneming van Masada, een Joodsche vesting op de zuid-westelijke

kust van de Doode Zee, eindigde een van de wreedste oorlogen welke in de geschiedenis staan opgeteekend (73 na Chr.)" (Morrison, De Joden onder de Romeinsche heerschappij). „Judea was nog niet geheel onderworpen, want drie sterke vestingen: Herodium, Machaerus en Masada, boden nog steeds tegenstand . . . De helden juichten geestdriftig dit voorstel (van hun leider Eleasar) toe en op den eersten dag van het grootte Pinksterfeest (73 n. Chr.) stierven zij allen, na hun eigen vrouwen en kinderen gedood te hebben, door hun eigen zwaard". (Graetz, Geschiedenis der Joden, dl. 2). „Daarom overreedde Eleasar zijn volk om, na eerst al hun bezittingen verbrand te hebben, gedurende dien nacht hun vrouwen en kinderen en daarna zichzelf te dooden. Den volgende dag vonden de Romeinen slechts 960 lijken, behalve twee vrouwen en vijf kinderen, die zich in holen verborgen hadden. Met Paschen van het jaar 73, juist zeven jaren sedert het begin van den grooten veldtocht en veertig jaren na de kruisiging van Christus, eindigde dus de groote tragedie van het Joodsche volk". (Ewald, Geschiedenis van Israël, dl. 7). Alle welke data door den geschiedschrijver Josephus bevestigd worden.

### Het dubbele begint ten einde te loopen.

Het dubbele begon, zooals aangetoond is geworden, in de lente van het jaar 33 n. Chr. te tellen, en daar de genade-periode 1845 jaar geduurd had, zou de straf-periode eveneens 1845 jaren duren. De 33 jaar na Chr. voegende bij 1845 jaar, brengt ons tot het jaar 1878, in den loop van welk jaar wij, zoo onze berekeningen juist zijn, overeenkomstig de parallel of het dubbele, op een of ander tijdstip voortteekenen moeten kunnen zien, dat de genade Gods tot het Joodsche volk begint terug te keeren, dat met andere woorden de symbolische vijgeboom begint uit te botten, wat dan ook 40 jaar later het geval zou zijn, n.l. in het jaar 1918 n. Chr., wanneer de parallel tot uitvoering komt.

### De genade begint terug te keeren.

In den zomer van het jaar 1878, juist op den tijd, waarop wij verwachten, dat Gods genade tot de Joden terug zou keeren, vindt er een gebeurtenis plaats belangrijker voor hen dan in 1800 jaar is voorgekomen, en waarover de Joodsche Encyclopedie, die een erkende autoriteit is, het volgende schreef: „Daar Rusland in den oorlog tegen Turkije voorspoedig was, werden bij het verdrag van San Stephans de Turken, practisch gesproken, uit Europa verdrongen. Lord Beaconsfield, een Jood, kwam in 1874 tot macht en aanzien, zond, als eerste minister, de Engelsche vloot naar de Dardanellen en maakte door het brengen van Indische troepen op Malta een machtsvertoon tegen Rusland, welk land den wijsten weg koos en zich tot een bespreking in Berlijn bereid verklaarde. Dientengevolge kwam van 13 Juni tot 13 Juli 1878 het Berlijnsche Congres bijeen; bij welke gelegenheid Beaconsfield Rusland dwong zijn verdrag grootelijks te herzien en Turkije vrij en onafhankelijk werd verklaard op voorwaarde, dat den Joden burgerlijke en godsdienstrechten werden verleend. Dit is in de geschiedenis der Joden een zeer gewichtige gebeurtenis”.

Andere menschen die het weten kunnen zeggen, dat Beaconsfield het Congres presideerde en het verdrag schreef, in één woord de leidende ziel ervan was. Zooals men weet, is zijn ware naam D'Israeli, een echte, volbloed Jood, de eerste en eenige joodsche eerste minister die Engeland ooit gehad heeft. Van dien tijd af begon Jehovah's genade weder tot de Joden terug te keeren, en zou zij volgens de parallel van het jaar 1878 af steeds toenemen, om in 1918 haar hoogtepunt te bereiken.

### Het Zionisme.

Gedurende vele eeuwen zijn er herhaaldelijk pogingen in 't werk gesteld om de Joden uit te roeien, welke pogingen echter alle vergeefs zijn geweest. Het heeft

nimmer in Gods bedoeling gelegen om hen te vernietigen en dit zal ook nimmer gelukken, daar de vervolgingen, waaraan zij hebben blootgestaan, hen als volk bijeengehouden en hun verlangen naar een eigen woonplaats in het land hunner vaders juist aangewakkerd hebben. God handelt met zijn volk zoo, dat hij altijd te gelegener tijd een man doel opstaan, die vaak ook door zijn trouw aan de hem opgedragen taak, als martelaar daarvoor sterft. In vervlogene tijden heeft Jehovah als zijn bedoeling doen kennen, dat de toorn des menschen hem prijzen zou, en dat iedereen die voor een rechtvaardige zaak geleden heeft, te bestemder tijd voor zijn trouw aan waarheid en gerechtigheid beloond zal worden.

In het jaar 1860 werd in Budapest een Joodsch kind geboren, dat, tot den mannelijken leeftijd gerijpt, zich eerst op de rechtswetenschap toeleigde, maar zich spoedig ook tot de journalistiek voelde aangetrokken en dan ook weldra een eerste plaats onder de journalisten en schrijvers innam. Daar zijn hart bloedde om de onrechtvaardige en snoode vervolgingen waaraan zijn rasgenooten, het Joodsche volk, blootstond, zinde hij op een plan om hen te hulp te komen en stichtte hij in 1896 het voortreffelijke tijdschrift *Een Joodsche Staat*, dat vele Joden tot het inzicht bracht, in dezen man een kampioen voor hun zaak te hebben gevonden. Toen *Een Joodsche Staat* voor het eerst verscheen, weende zijn bureauchef, omdat deze geloofde, dat de schrijver zijn verstand verloren had, maar toen men het gewicht van dit tijdschrift begon in te zien, werd het door vele onderdrukte Joden als een bevrijdingsboodschap begroet, waaraan de oprichter zijn gansche leven wijdde en wiens laatste woorden waren: „Groet Palestina van mij; ik heb mijn leven voor mijn volk gegeven”.

Thans is de naam Theodor Herzl op de lippen van de Joden der gansche aarde en de tijd zal komen, dat de volken der aarde, Joden en Heidenen, erkennen zullen, dat ook deze man op het juiste tijdstip verwekt is om het Zionisme, dat bestemd is om beteekenisvoller te



worden dan hij ooit gedroomd heeft, in het leven te roepen.

### De oorsprong van het Zionisme.

Waardoor is het Zionisme ontstaan? Is het aan de welvaart van de Joden toe te schrijven? Wij zullen den geliefden Herzl deze vragen laten beantwoorden: „De onderhavige beweging (het Zionisme) vindt haar grond in een kracht die ons steeds voortdrijft. Alles hangt van die kracht af. En wat is die kracht? De ellende der Joden”.

Als wij bedenken, dat God van tevoren gewelen heeft in welken ellendigen toestand de Joden zouden geraken, en dat hij dezen toegelaten heeft, om hen voor te bereiden op de Zionistische beweging, opdat zij naar het land hunner vaders teruggebracht zouden worden, is dat dan niet in staat om ons geloof in de beloften van Jehovah betreffende het eindresultaat te versterken? „En Ik zal u overvoeren met uwe vijanden, in een land dat gij niet kent; want een vuur is aangestoken in mijnen toorn, het zal over u branden”. „Daarom zal ik ulieden uit dit land werpen in een land dat gij niet gekend hebt, gij noch uwe vaders; en aldaar zult gij andere goden dienen, dag en nacht, omdat ik U geene genade zal geven”. „Zie, Ik zal zenden tot vele visschers, spreekt de Heere, die zullen ze visschen; en daarna zal Ik zenden tot vele jagers, die zullen ze jagen van op allen berg en van op allen heuvel, ja, uit de kloven der steenrotsen”. „En gij zult zijn tot eenen schrik en tot een spreekwoord en tot een spotrede onder alle de volken waarhenen u de Heere leiden zal”. (Jeremia 15 : 14; 16 : 13, 16; 24 : 9; Deuteronomium 28 : 37).

### Ontwikkeling van het Zionisme.

Officieel in het jaar 1897 ontstaan, heeft het Zionisme van jaar tot jaar vorderingen gemaakt. Het eerste congres, dat in dat jaar in Basel (Zwitserland) gehouden werd, werd door 206 afgevaardigden bezocht, een

handjevol Joden dus maar, terwijl thans het Zionisme zijn vertakkingen heeft in ieder deel van de wereld waar Joden zijn en dat is in bijna ieder land het geval. Groote sommen gelds zijn bijeengebracht en voor de vestiging van vele landbouwkolonies besteed geworden, waar wetenschappelijke methoden zijn toegepast. Scholen zijn opgericht en op den Olijfberg is de grond gelegd voor de groote Hebreuwsche Universiteit, terwijl de vestiging van kolonies in voorbereiding is. Joden verwerven land in Palestina en bouwen er huizen, woeste gronden worden tot bouwgrond gemaakt, en zoo verheft zich het volk langzamerhand hoe langer hoe meer.

### Het dubbele in vervulling gegaan.

Toen het Zionisme opkwam verklaarde het eerste congres o.a. dat het doel was en is het verkrijgen van zulke regeeringssancties als ter uitvoering van het doel van het Zionisme noodig zijn.

Zooals boven reeds opgemerkt is, begon Gods genade in 1878 tot de Joden terug te keeren en zou er, overeenkomstig het profetische dubbele, dat door de profeten des Heeren voorspeld was, veertig jaar later, of in 't jaar 1918, een zekere bijzondere openbaring van Gods genade jegens de Joden gezien worden. Het joodsche jaar begint in den herfst, daarom valt November 1917 eigenlijk in het begin van 1918. In 1917 dreven de geallieerde legers de Turken terug en namen bezit van Palestina. Op 2 November 1917, of omstreeks de tweede maand van het Joodsche jaar 1918, werd het Zionisme officieel door Groot-Britannië erkend, zooals uit het volgende schrijven blijkt:

Buitenlandsche  
Zaken

2 November 1917.

Geachte Lord Rothschild,

„Ik heb het groote genoegen, in naam van Zijner Majesteits regeering, U de volgende verklaring van

sympathie met het Joodsche Zionistische streven, dat aan het Kabinet is voorgelegd en goedgekeurd, te doen toekomen:

„De Regeering van Zijne Majesteit ziet met genoegen de oprichting van een nationale woonplaats voor het Joodsche volk en zal alles doen om het bereiken van dit doel te vergemakkelijken, terwijl zij hoopt, dat niets zal worden gedaan dat aan de burgerlijke en godsdienstige rechten van bestaande niet-joodsche gemeenschappen in Palestina, of aan de politieke rechten, waarin zich de Joden in eenig ander land verheugen, schade zou kunnen doen.

„Ik zou zeer dankbaar zijn als U deze verklaring ter kennis van het Zionistisch Genootschap zoudt willen brengen.

Uw toegeneegen

ARTHUR JAMES BALFOUR”.

In het jaar 1918 gaven tien wereldnatiën, waaronder Groot-Brittannië en de Ver. Staten, officieel toestemming tot de oprichting van een Joodsche staat in Palestina. En het was in de lente van 1918, omstreeks den verjaardag van de bevrijding der kinderen Israëls uit Egypte, juist veertig jaren na den tijd waarop de genade tot de Joden begon terug te keeren, dat onder aanvoering van Dr. Chaim Weizmann een door de Britsche regeering gevolmachtigde Commissie van Londen naar Palestina voer met opdracht om te zorgen voor de oprichting van een Joodsche gemeenschap in Palestina. Hieruit zien wij, dat het dubbele juist op den tijd, dien God door den mond zijner profeten voorspeld heeft, vervuld is geworden.

### Doel van het Zionisme.

Het eerste Zionisten-congres, dat op aandrang van den zeer gezienen Theodor Herzl bijeengeroepen werd, heeft een aan duidelijkheid niets te wenschen latend program opgesteld, dat nimmer veranderd is en als volgt luidt:

„Het Zionisme stelt zich ten doel een openlijk gewaarborgd, wettelijk verzekerd vaderland voor het Joodsche volk in Palestina in het leven te roepen.

„Om dit doel te bereiken beveelt het Congres de volgende middelen aan:

„1°. De bevordering van de vestiging in Palestina van Joodsche landbouwkundigen, handwerkslieden, industrieelen en van lieden, die daaruit voortvloeiende beroepen beoefenen.

„2°. Het overeenkomstig de plaatselijke wetten samenvoegen en vereenigen van het geheele Jodendom door middel van plaatselijke en algemeene instellingen.

„3°. De versterking van het Joodsche gevoel of denkwijze en van het nationaal besef.

„4°. Het bezorgen van zulke wetten als ter bereiking van de doeleinden van het Zionisme noodig zijn”.

### De Joden bouwen Palestina weder op.

De Joden zijn niet slechts bezig een grondslag voor een Staat in Palestina te leggen, maar er zijn groote plannen in uitvoering tot verbetering van het land door middel van een doorvoer- en irrigatiestelsel, het bouwen van huizen, de oprichting van scholen, van een groote universiteit te Jeruzalem en vele andere zaken. Om eenig denkbeeld hiervan te geven laten wij hieronder eenige berichten uit de pers volgen:

Het Special Bulletin No. 469, dat door de Zionistenorganisatie van New-York City uitgegeven wordt, zegt, dat de gemiddelde regenval in Palestina zesentwintig duim bedraagt en dat dit water, wanneer het in Palestina verzameld zou worden, voldoende zou zijn om een bevolking van 15,000,000 zielen te onderhouden, terwijl de tegenwoordige bevolking 600,000 bedraagt. Verder deelt het mede, dat uit een bron, die zich zestien mijlen ten Zuiden van Jeruzalem bevindt, groote hoeveelheden water in de stad toevloeien, terwijl de pers plannen aankondigt voor reusachtige irrigatiewerken, welke, als zij voltooid zijn, geheel Palestina

van een overvloed van water voor irrigatie en andere doeleinden zal voorzien.

The Zionist Bulletin van 25 Februari 1920 zegt:

„Een miljoen zeven honderd duizend eucalyptus en andere soorten van boomen zullen op een oppervlakte van 2.1125 dunams aangeplant worden, waarvan in Merchavia alleen 20,000 op 200 dunams om de gezondheidstoestand van de kolonie te bevorderen.

„In Kinereth en Daganiah zullen 42,000 eucalyptus en andere soorten van boomen op 175 dunams op de hellingen van den berg, op het landgoed van Kinereth, aan de oevers van de Jordaan en aan de kusten van het meer van Kinereth aangeplant worden.

„In Benschemen zullen ongeveer 70,000 boomen op 230 dunams aangeplant worden.

„In Hulda 425,000 op 140 dunams.

„In Ber-Tobiah (Kastinic) 27,000 boomen op 380 dunams, behalve de boven reeds vermelde.

„In de omgeving van de kolonie Chederah zullen in totaal 50,000 boomen, het meest eucalyptus, worden aangeplant op 1000 dunams”.

Een speciaal bulletin van 1 Maart 1920 zegt:

„Drieduizend schoolkinderen van Jeruzalem, die onlangs den Joodschen Bebosschingsdag vierden, planten, ter uitvoering van het Zionistenprogram om, krachtens een rapport van de Zionisten Commissie te Jeruzalem, dit jaar een miljoen boomen te planten — in de voorsteden van de heilige stad 500 boomen.

„Met de bedoeling om de wouden van Palestina, die door het Turksche wanbeheer en den oorlog verwoest waren, weder te herstellen, werden gedurende het jaar 1919 360,000 boomen geplant. De bebossching van Palestina wordt, wegens het belang dat zij heeft voor de landbouwkundige verjonging van het land en voor de verschaffing van timmerhout voor toekomstige bouwwerken, beschouwd als een van de grootste herstellingsplannen, die de Zionisten bezig zijn in het Heilige Land uit te voeren”.

Een ander speciaal bulletin, van 26 Maart 1920, zegt:

„Tien jaar lang werd deze strijd geheel door Joodschen arbeid gestreden. Thans is deze eertijds dorre bodem met 150,000 olijf- en 10,000 amandelboomen bedekt. Verleden jaar werden 100,000 pond amandelen verkocht, welke te zamen met de opbrengst van den verkoop van huiden en wol, gewonnen uit de uitgebreide runder- en schapenteelt, een zuivere winst opleverden van 15 % van het oorspronkelijke kapitaal”.

Het is van het grootste belang voor alle denkende menschen te weten, dat deze werkzaamheid van de Zionisten reeds meer dan 2500 jaar geleden door den profeet Gods voorspeld is geworden, toen deze schreef: „Ik zal rivieren op de hooge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot waterochten; Ik zal in de woestijn den cederboom, den sittimboom en den mirteboom en den olieachtigen boom zetten, Ik zal in de wildernis stellen den denneboom, den beuk, en den buxboom te gelijk; opdat zij zien en bekennen en overleggen en tegelijk verstaan, dat de hand des Heeren zulks gedaan en dat de Heilige Israëls zulks geschapen heeft”. (Jesaja 41 : 18—20).

### „Zij zullen huizen bouwen”.

In den Executiven Zionistenraad, die den 16en Februari 1920 te Londen bijeen kwam, stelde Dr. Ruppin bij het debat voor, een groote maatschappij op te richten, die zoo spoedig mogelijk zou beginnen met het bouwen van arbeiderswoningen. En reeds nu worden ten behoeve van de toestroomende, naar het land terugkeerende bevolking snel huizen gebouwd. Ook hier zien wij weer duidelijk de vervulling van een lang geleden gegeven voorzegging, met het doel de Joden aan te moedigen om geloof te hebben in des Heeren beloften. De huizen, welke nu in aanbouw zijn, worden niet uit winstbejag gebouwd, noch zullen de bewoners aan den wil van de eigenaars overgeleverd mogen zijn, maar de bezitters zullen in hun eigen huizen wonen, gelijk de profeet des Heeren voorspeld

heeft: „Zij zullen huizen bouwen en bewonen, zij zullen wijngaarden planten en derzelver vrucht eten. Zij zullen niet bouwen dat een ander het bewonen; zij zullen niet planten, dat een ander het ete; want de dagen mijns volks zullen zijn als de dagen eens booms, en mijne uitverkorenen zullen het werk hunner handen verslijten. Zij zullen niet tevergeefs arbeiden, noch baren ter verstoring, want zij zijn het zaad der gezegenden des Heeren, en hunne nakomelingen met hen”. (Jesaja 65 : 21—23).

Deze geluigenis bevestigt dus uitdrukkelijk het feit, dat de Genade Gods, overeenkomstig de belofte, tot de Joden is teruggekeerd, dat de parallel is vervuld geworden en dat de vijgeboom zijn bladeren voortbrengt, van al hetwelk Jezus zeide, dat het plaats zou vinden aan het einde der wereld.

### Gebeurtenissen in de dagen Noachs.

Jezus liet het niet slechts aan ons over om ons over het wezen van een gebeurtenis een oordeel te vormen, maar hij deelde mede wat er in den tijd, waarin de wereld ten einde loopt, plaats zou vinden, dat het dan nl. zoo zijn zou als het was in de dagen van Noach. „En gelijk de dagen van Noach waren, alzóó zal ook zijn de toekomst van den Zoon des menschen. Want gelijk zij waren in de dagen vóór den zondvloed, etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk uitgevende, tot den dag toe op welken Noach in de ark ging, en bekenden 't niet, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam: alzóó zal ook zijn de toekomst van den Zoon des menschen”. (Matth. 24 : 37—39).

De eerste wereld eindigde met den zondvloed, en een honderd en twintig jaren er voor beval God Noach zich erop voor te bereiden, opdat hij zichzelf in veiligheid kon stellen, en het volk op het naderend einde te wijzen. In Noach's tijd gingen de menschen hun gewonen gang, trokken zich niets aan van het feit, dat de oude orde van zaken in een grooten zondvloed eindigen zou en bespotten en hoonden Noach, toen hij

hen het einde der wereld verkondigde. Ook thans gaan de menschen hun gewonen gang en leggen een volkomen onverschilligheid voor en onwetendheid aan den dag omtrent de groote overgangperiode, waarin wij thans leven, zooals uit het hiernavolgende zal blijken.

Kort na de inneming van Palestina door de geallieerden, kwamen een aantal ernstige bedienaars van het evangelie bijeen, die het volgende manifest, gelijk het in een Londensch tijdschrift verscheen, uitgaven en waarin gezegd werd:

„Ten eerste — dat de tegenwoordige crisis op een ten einde loopen van de tijden der natiën wijst.

„Ten tweede — dat de openbaring des Heeren op een of ander tijdstip kan worden verwacht, als wanneer hij zich even duidelijk zal openbaren als hij zulks op den avond van zijn opstanding aan zijn discipelen deed.

„Ten derde — dat de voltallige gemeente zal worden veranderd om „voor altijd bij den Heer te zijn”.

„Ten vierde — dat Israël nog in ongeloof tot zijn eigen land terugkeeren en zich daarna bekeeren zal door de aan hem betoonde genade bij de verschijning van Christus.

„Ten vijfde — dat alle menschelijke plannen tot wederopbouw ondergeschikt moeten wezen aan de tweede komst onzes Heeren, omdat alle naties aan zijn heerschappij onderworpen zullen zijn.

„Ten zesde — dat er onder de heerschappij van Christus een verdere rijkelijke uitgieting van den Heiligen Geest op alle vleesch plaats zal vinden.

„Ten zevende — dat de in deze verklaring belichaamde waarheden van groote practische waarde zijn bij het bepalen van het christelijk karakter en handelen met betrekking tot de actueele vraagstukken van dezen tijd”.

Deze merkwaardige verklaring was onderteeekend door A. C. Dixon en F. B. Meyer, doopsgezinden; George Campbell Morgan en Alfred Byrd, leden der onafhankelijke kerk; William Fuller Gouch, presbyteriaan; H. Webb Peplow, J. Stuart Holden, episcopalen en Dinsdale T. Young, methodist.

Dit zijn welbekende namen van eenige der grootste



predikers der wereld. Dat deze eminente mannen, van verschillend inzicht, zich geroepen gevoelden om zulk een manifest openbaar te maken, is op zichzelf van buitengewone beteekenis; alleen is het te betreuren, dat er nog zoo vele geestelijken zijn, die er anders over denken.

Voor ieder denkend mensch is het duidelijk, dat er twee soorten van predikers zijn: goede en slechte, eerlijke en oneerlijke, trouwe en ontrouwe. Het is waar, dat deze regel op bijna elk beroep toepasselijk is, maar van alle beroepen der wereld is de plaats, die de bedienaar van het evangelie inneemt, van goddelijk standpunt beschouwd, eervoller dan alle andere, omdat hij verondersteld wordt zich bezig te houden met dingen, die tot het Woord Gods behooren en een trouwe vervulling van zijn taak hem in een zeker aanzien brengt. Anders is het met een man, die zich bedienaar van het evangelie noemt, maar zich de wereldsche vleierij laat welgevallen, de zuivere leer van het evangelie veronachtzaamt en het volk misleid, want zulk een man strekt zijn beroep tot oneer en vormt een gevaar voor het welzijn der menschheid. Een eerlijk bedienaar zal op dit punt niet van meening verschillen, en hij, die dit wel deed, zou daardoor zichzelf tot de slechte bedienaars stempelen. Laat ieder dus zichzelf den maatstaf aanleggen en nagaan tot welk soort hij behoort, opdat hij, als hij bemerkt, dat het de slechte is, zoo spoedig mogelijk zorge, als hij eerlijk is, tot de goede te gaan behooren.

Een ondernemend dagblad-uitgever bood aan al de voornaamste evangelieverkondigers van de hoofdsteden van Amerika een afschrift van het zoeven besproken manifest aan, en uit de houding, die zij ertegen aannamen, blijkt voldoende hoe de meesten crover denken. Algemeen dreven zij den spot met de daarin uitgesproken gedachten, en velen van hen antwoordden: „Het is onzin te spreken van een ten einde loopende wereld. Dat zal de eerste 50.000 jaar of langer niet gebeuren. Deze oorlog heeft dezelfde waarde als elke andere oorlog en die verwarring op aarde beteekent niets”.

Gedurende meer dan veertig jaren heeft Ds. Russell, een trouw en toegewijd Christen, door het gesproken woord zoowel als door de pers en zijn boeken het volk verkondigd, dat het jaar 1914 het einde van de tijden der natiën beteekende, dat in dien tijd de wereld zou beginnen te eindigen en dat het Messiaansche koninkrijk spoedig daarop volgen zou. Wel sloten zich hier en daar eenige evangelieverkondigers bij hem aan, maar de meesten van hen wisten niets beters te doen dan hem te bespotten en kwaad van hem te spreken, gelijk trouwens de geïnspireerde getuigenis des Heeren reeds voorzegt heeft, dat er in dezen tijd spotters zijn zouden, die zich legen de goddelijke getuigenis zouden verzetten, zeggende: „Dit allereerst wetende, dat in 't laatste der dagen spotters komen zullen, die naar hun eigen begeerlijkheden (zelfzuchtig verlangen) zullen wandelen, en zeggen: „Waar is de belofte (het bewijs) zijner toekomst? want van dien dag, dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen alzoo gelijk van het begin der schepping. Want wilens is dit hun onbekend, dat door het Woord Gods de hemelen (onzichtbare heerschende machten) die nu zijn, en de aarde (sociale orde der dingen), door hetzelfde woord als een schat zijn weggelegd, en worden ten vure (ontwrichtende verwarring) bewaard tegen den dag des oordeels en der verderving der goddelooze menschen” (2 Petrus 3 : 3—7).

Dat bovenstaande profetische uitspraak in vervulling gegaan is, zal ieder redelijk en denkend mensch moeten toestemmen en hem overtuigen, dat wij ons thans in een tijd van overgang van de oude tot de nieuwe orde van zaken bevinden.

De groote Meester zegt over dit onderwerp verder: „De zon zal verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren zullen van den hemel vallen, en de krachten der hemelen zullen bewogen worden” (Matth. 24 : 29), welke symboliek van Jezus, in het licht van andere Bijbelteksten beschouwd, het volgende beteekent: De zon is het beeld voor het evangelie van Jezus Christus en dien gekruisd, de wijs-

begeerte van het groote loskoop-offer. De maan symboliseert het Mozaisch wetsverbond, dat de ontwikkeling van het plan Gods zoowel in het Evangelie als in het Millennium-tijdperk afbeeldde, terwijl de sterren de groote voorgangers van het goddelijk Woord voorstellen.

De groote afval van bedienaars van het evangelie van Christus Jezus en dien gekruisd, waarvan ieder gedurende de laatste tien jaren getuige is geweest, wijst wel op het in vervulling gegaan zijn van deze profetie des Heeren. Zoo kwamen in November 1917 in de Carnegie Hall te New-York Joodsche, Protestantische en Katholieke geestelijken bijeen om een gemeenschappelijken grondslag voor hun werkzaamheid te leggen, in welke samenkomst de naam van Jezus als de groote Verlosser zelfs niet genoemd werd. Wel bestond er een neiging om het over burgerlijke of politieke vragen met elkaar eens te worden, maar de groote leer der waarheid, die door de apostelen en profeten verkondigd werd, bleef onaangeroerd. Een der sprekers op deze bijeenkomst zeide: „Wij kunnen hier drie dingen doen: 1<sup>o</sup>. het door een interdenominale Commissie doen voorbereiden van een boek dat uittreksels uit den Bijbel bevat, en dat bij de wet of door het college van Regenten voor schoolgebruik bestemd zou kunnen worden; 2<sup>o</sup>. de formulering van een, niet op bekeering berustend plan van samenwerking tusschen de school en de verschillende denominaties, opdat ieder kind zijn democratisch en religieus onderwijs genieten moge; 3<sup>o</sup>. het door de besturen bevorderen van ernstigen arbeid en Bijbelstudie buiten de school om”.

Dit plan werd met geestdrift aangenomen, en een andere spreker op die vergadering zeide volgens de bladen: „De tijd is gekomen voor een samenwerking tusschen Protestanten, Katholieken, Joden en Heidenen om ieder kind ten minste eenig besef bij te brengen van zijn zedelijke en religieuze erfenis”, terwijl in een in Januari 1920 verschenen mededeeling van de Interchurch World Movement <sup>1)</sup> geschreven werd: „Wij gelooven, dat de tijd volkomen rijp is om van de zijde van

het vereenigd Protestantisme tot eenheid van handelen te komen; dat, zonder te trachten om de vraagstukken op te lossen, die verband houden met zoo uiteenloopende inzichten over godsdiensten en politiek, de kerken tot een gemeenschappelijke actie bereid zijn".

Zooals men ziet, veel mooie woorden, maar op de groote fundamenteele waarheden van het Christendom, voerschaduwde door de voorbeeldelijke offeranden en vast gemaakt door het eene groote offer van Jezus, de uitverkiezing van de gemeente en, door haar, de wederherstelling der wereld gedurende de heerschappij van Christus — in één woord, door het in vervulling gaan van 's Meesters woord — wordt geen acht geslagen.

De sterren, die volgens Matth. 24 van den hemel zullen vallen, zijn voorgangers, die hier zeggen Gods Woord te verkondigen, maar die inderdaad zijn afgedaald tot het niveau der algemeene wereldpolitiek. En om den aard van de zoeven genoemde Wereldlijke kerkbeweging te laten zien, en om aan te toonen dat het doel, hetwelk beoogd wordt, niet in overeenstemming is met het goddelijk plan, dat zij het klare doel van Jezus en de apostelen veronachtzaamt, halen wij hier de woorden aan, die Dr. J. Campbell White, de Algemeene Secretaris dier beweging en een van de leidende figuren ervan, onlangs volgens de pers gesproken heeft: „Om het nieuwe program van de samenwerkende kerken uit te voeren, zijn er voor de volgende vijf jaren 100,000 nieuw aangestelde leiders noodig, die een academischen graad behaald moeten hebben. Het zal een uitgaaf van 250,000,000 à 300,000,000 dollar vereischen om dit program gedurende 1920 te financieren, over welke som in de week van 25 April tot 2 Mei beschikt zou moeten worden; een derde van het geld zou aan opleiding besteed kunnen worden, een derde uitsluitend voor Amerika en een ander derde voor het bereiken van de biljoenen menschen in de niet-christelijke wereld. Zoo zou het mogelijk zijn om de wereld in twintig jaar door

\*) Een wereldlijke kerkbeweging in Amerika.

de macht van het christendom beheerscht te doen worden".

Deze Wereldlijke kerkbeweging is inderdaad wat haar naam aanduidt, de „wereldlijke" beweging in de kerk, of de kerken zich bewegende op wereldlijk gebied. En dat deze beweging inderdaad georganiseerd is in het belang van de grootmachten op politiek- en handelsgebied, blijkt uit wat de *Interchurch Bulletin* onlangs schreef:

„George W. Wickersham, vroeger procureur-generaal in de Ver. Staten, zeide in een interview, dat het Christendom en de moderne wijze van zaken doen door niets van elkaar gescheiden zijn. Iemand met een leidende positie in de Episcopaausche kerk verklaart, dat datgene wat de kerken het meest noodig hebben is een meer aan het zakenleven ontleende wijze van handelen.

„China dankt aan de zending zijn bedrevenheid in de boekdrukkunst zoowel als in den verbouw van katoen en fruit.

„Siam heeft het ver in het leerlooien gebracht door de wetenschappelijke hulp van zendelingen.

„Brazilië en Indië hebben door hun hulp de opbrengst van den bodem weten op te voeren.

„Japan is rijker geworden ten gevolge van de invoering van Amerikaansche vruchtboomen door vooruitstrevende christelijke pioniers.

„De inboorlingen van Zuid-Afrika, die vroeger werkloos rondliepen, verdienen nu een weekloon in suikerplantages en in den aanplant van cacao's, die door zendelingen ingevoerd zijn".

En Reverend David Carnegie zegt in de *Toronto Globe*:

„De Kerk aan deze zijde van den Atlantischen Oceaan heeft wel is waar uit eigenbelang de partij gekozen van de werkgevers en de regeerende klasse en daardoor trouweloos en verraderlijk gehandeld ten aanzien van het haar toevertrouwde goed, maar ondanks dit alles is dit toch de eenige weg langs welken alles wat christendom heet tot uitdrukking kan komen. Daardoor alleen kan de industrie met nieuw leven bezielde worden. :

„Hoe kan de Kerk tot de kennis en het gebruiken van haar macht komen? Door aan te toonen, dat maatschappij en industrie onverbrekkelijk bij elkander behooren, dat aan beide fundamentele beginselen ten grondslag liggen, waarvan zij de draagster is”.

Waarom doen mannen, die beweren bedienaars van het goddelijke Woord te zijn, hun beroep zooveel oneer aan, door zich met zulke groote zaken en de politiek bezig te houden? Omdat zij hun geloof in God en in zijn Woord, den Bijbel, verloren hebben, ziedaar de ware reden. Zij zoeken macht en aanzien bij de menschen en niet naar goddelijke erkenning, ten bewijze waarvan wij 't volgende aanhalen uit de te Chicago verschijnende *Herald and Examiner*:

„Door Methodistische bedienaars van Gods Woord werd gisteren gezegd, dat de theologische scholen van Amerika van Christus leer afwijken en dat de Bijbel door vele predikanten niet langer als de grondslag van het geloof beschouwd wordt.

„Dr. Henry Paul Sloan, afgevaardigde van de New-Yersey jaarlijksche conferentie der Methodist Episcopal Church, sprak op de bijeenkomst van predikanten, die in de First Church, Clark en Washingtonstreet gehouden werd, over den loop van de studie, die door de kerk van iederen prediker gevorderd werd, en zeide, dat vijf en twintig jaarconferenties een verzoekschrift naar de komende algemeene conferentie gezonden had, die a.s. Mei te Des Moines gehouden zal worden, om de richting van de studie te herzien.

„Vele Methodistische predikanten trekken sommige van de fundamentele stellingen van het Christendom in twijfel en hangen de hoogere Tekstkritiek aan, die vernietigend is voor de grondslagen waarop het evangelie berust, zeide de spreker”.

Slechts een enkele maal ontmoeten wij een evangelieprediker, die den moed heeft zijn ambtsbroeders de waarheid omtrent den tegenwoordigen toestand te zeggen, en noemen hier Reverend William Allan, die in de *New-York American* schreef:

„Een van de redenen waarom zoovele kerken zoo slecht bezocht worden, is, dat de Heer niet onder ons is. In zoo vele gevallen staat Christus buiten de deur, trachtende binnen te komen, terwijl wij trotsch zijn op de groote sommen gelds, welke wij door onze groote massabeweging in staat zijn op te brengen en steeds doen alsof zilver en goud de plaats van de geestelijke macht en van de genade Gods kunnen innemen, welke beide echter slechts komen als de Heer onder ons is. Als dit het geval is, dan „zal uitgestrooid worden, dat hij in het huis is” en zal de wereld nogmaals toestroomen naar de plaats waar Jezus toeft.

„O, dat de dagen van weleer toch terugkeeren, toen de Heer temidden van de samenkomst zijns volks was, de veelvoudige werkzaamheid van de gemeente leidende en besturende”.

Ook stemt het tot verheuging nu en dan een christelijk blad in handen te krijgen dat moedig voor de waarheid durft uitkomen, gelijk de Christian Leader van Cincinnati in een hoofdartikel over de Wereldlijke kerkbeweging als volgt doet:

„Iedere poging om een schijnbare eenheid van gevoel en van organisatie buiten de leer van Christus om tot stand te brengen, is niet waard om door iemand, die de souvereiniteit van onzen Heer en Verlosser erkent, gesteund te worden. Noch de eenheid waarvoor hij (onze Heer) zoo vurig bad, noch de organisatie die zijn goedkeuring wegdraagt, noch de geest zijns levens, kunnen door een verwerping van Christus' leer verkregen worden. De geest nocht het leven van Christus kunnen den individuen of een vereeniging van individuen geopenbaard worden, als de leer van Christus niet in acht genomen wordt. Alle gepraat over het verkrijgen van eenheid in geest en organisatie, zonder allen op het hart te drukken om het evangelie van Christus aan te nemen, is daarom bedriegerij, valsheid, een uitvinding van Satan, om de onbedachtzamen te misleiden. Het is een massale, belachelijke vereeniging, hoofdzakelijk met het doel om de kerk van Christus in een compromitteerende positie

te brengen en daarmee de kracht van het zuivere evangelie, dat zij predikt, te breken, of, wyl het tegen die beweging opkomt, haar in de oogen van alle denominationalisten zóó hatelijk te doen schijnen, dat deze er zich van af wenden".

### Wallstreet op z'n Zondags.

Het is van belang hier eens de namen te vermelden van eenige mannen, die volgens de pers een vooraanstaande plaats in de Wereldsche kerkbeweging innemen, zoomede de lichamen waarin deze heeren officieel zijn geïnteresseerd en het kapitaal dezer lichamen. Onder den naam van ieder persoon vermelden wij den naam van het lichaam waaraan deze verbonden is, terwijl daarachter het actief, voor zoover dit bekend is, van het betreffende lichaam vermeld wordt:

#### ALFRED. E. MARLING:

President New York Chamber of Commerce . . . . .	
Horace S. Ely & Co. . . . .	
Chairman, Board of Directors of Advisory Council of Real Estate Interests . . . . .	
Associates Land Co. . . . .	
Bond & Mortgage Guarantee Co. . . . .	
President, Chamber of Commerce of the State of New York . . . . .	
Columbia Trust Co. . . . .	\$ 121,100,000
Commercial Union Assurance Co. . . . .	„ 1,607,578
Fifth Avenue Bank of New York . . . . .	„ 21,306,000
Fulton Trust Co. of New York . . . . .	„ 8,780,000
Hanover Fire Insurance Co. . . . .	„ 5,810,184
Mutual Life Insurance Co. of New York . . . . .	„ 673,714,294
New York Life Insurance & Trust Co. . . . .	„ 33,958,000
Sailor's Snug Harbor . . . . .	



**GEORGE W. WICKERSHAM:**

Law firm of Cadwalader, Wickersham & Taft . . . . .	
American Hawaiian Steamship Co. . . . .	\$ 5,000,000

**ALEXANDER R. NICOL:**

Agwi Oil Co. . . . .	
Agwi Pipe Lines Co. . . . .	
Agwi Refining Co. . . . .	
Atlantic Gulf & West Indies Steamship Lines . . . . .	\$ 39,754,800
Atlantic Gulf Oil Corporation . . . . .	" 20,000,000
Carolina Terminal Co. . . . .	" 100,000
Clyde Steamship Co. . . . .	" 7,000,000
Clyde Steamship Terminal Co. . . . .	" 100,000
International Shipping Corporation . . . . .	" 100,000
Mallory Steamship Co. . . . .	" 7,000,000
Mexican Navigation Co. . . . .	" 5,000,000
New York & Cuba Mail Steamship Co. . . . .	" 10,000,000
New York & Porto Rico Steamship Co. of New York . . . . .	" 50,000
New York & Porto Rico Steamship Co. of Maine . . . . .	" 5,000,000
San Antonio Co. . . . .	" 50,000
San Antonio Docking Co. . . . .	" 1,000
Santiago Terminal Co. . . . .	
Scandinavian Trust Co. . . . .	" 34,264,000
Seventy-Sixth Street Co. . . . .	
Southern Steamship Co. . . . .	" 90,000
Summit Estates Co. . . . .	
United States & Porto Rico Navigation Co. . . . .	" 2,000
Wilmington Terminal Co. . . . .	" 100,000

**CLEVELAND H. DODGE:**

Phelps Dodge Corporation . . . . .	" 45,000,000
Alamogordo & Sacramento Mountain Ry . . . . .	" 3,900,000
Alamogordo Lumber Co. . . . .	" 740,000
American Brass Co. . . . .	" 15,000,000
Atlantic Mutual Insurance Co. . . . .	" 16,823,491

Burro Mountain Ry. Co. . . . .	\$	400,000
Commercial Mining Co. . . . .		
Dawson Fuel Sales Co. . . . .		
Dawson Railway & Coal Co. . . . .	"	3,100,000
El Paso & Northeastern Co. . . . .	"	16,792,000
El Paso & Northeastern Railroad Co. . . . .	"	5,400,000
El Paso & Rock Island Ry. . . . .	"	5,000,000
El Paso & Southeastern Co. . . . .	"	25,000,000
El Paso & Southwestern Railroad Co. . . . .	"	19,055,000
Golden Hill Corporation . . . . .		
Morenci Southern Railway Co. . . . .	"	1,250,000
Nacozari Railroad Co. . . . .	"	1,000,000
National City Bank of New York . . . . .	"	887,193,000
National City Co. . . . .		
New York Life Insurance & Trust Co. . . . .	"	33,958,000
North Star Mines Co. . . . .	"	2,500,000
Old Dominion Co. of Maine . . . . .	"	7,426,775
Russell Sage Foundation . . . . .		

#### FLEMING H. REVELL:

Fleming H. Revell Co. . . . .		
Board of Home Missions of the Pres- byterian Church of the U. S. A. . . . .		
Missionary Review Publishing Co. . . . .		
New York Young Men's Christian Association . . . . .		
New York Life Insurance Co. . . . .	\$	995,087,285
Northfield Schools . . . . .		
Wheaton College, Norton, Mass. . . . .		

#### JOHN D. ROCKEFELLER, Jr.:

Bureau of Social Hygiene . . . . .		
China Medical Board . . . . .		
Colorado Fuel & Iron Co. . . . .	\$	76,262,200
University of Chicago . . . . .		
General Education Board . . . . .		
International Health Commission . . . . .		
Manhattan Railway Co. . . . .	"	60,000,000
Merchants Fire Assurance Corpora- tion of New York . . . . .	"	2,786,431
Rockefeller Foundation . . . . .		

Rockefeller Institute for Medical  
Research

De heer John D. Rockefeller Jr. wordt ook vermeld in *Who's Who in America 1920* als „de belangen van zijn vader behartigend” — den welbekenden John D. Rockefeller, wiens vermogen, naar men zegt, meer dan een biljoen dollar bedraagt.

Sedert het jaar 1899 is deze zoon, behalve deelgenoot van de straks genoemde lichamen, afwisselend directeur geweest van de volgende:

Chicago Terminal Transfer Railroad Co. . . . .	
Delaware, Lackawanna & Western Railroad Co. . . . .	\$ 42,507,000
Lake Superior Consolidated Iron Mines . . . . .	
New York Produce Exchange Safe Deposit and Storage Co. . . . .	
American Linseed Co. . . . .	„ 33,445,678
National City Bank of New York . . . . .	„ 887,103,000
Puget Sound Reduction Co. . . . .	
United States Steel Corporation . . . . .	„ 1,425,229,760
Missouri Pacific Railway Co. . . . .	„ 345,632,400
Federal Mining & Smelting Co. . . . .	„ 18,000,000
Standard Oil Co. of New Jersey . . . . .	„ 98,338,300

Uit de *Los Angeles Times* nemen wij het volgende over:

„In 't kort, de eeredienst heeft besloten om de methoden van groote zaken en schitterende financieele ondernemingen over te nemen, waarin hij overigens van deze ook moge verschillen. Onze christelijke leeraren en herders zeggen, dat de voormannen der groote ondernemingen, regeeringen en leiders van groote religieuze lichamen den toestand van de wereld hebben onderzocht en dat zij allen hierin overeenstemmen, dat de door oorlog verwoeste wereld slechts door geld kan worden gered. En misschien hebben zij wel gelijk, sinds deze zelfde wereld, waarin, zooals ons geleerd wordt, „een helle lichtstraal gevallen is”, en zich beroemt op

eenige nederige timmerlieden en visschers, die van alle wereldsche gemakken afstand deden en als discipelen een armen Meester navolgden.

„Hun geschriften wemelen van ironische waarheden. „De meest bescheiden onderneming zorgt tegenwoordig voor de vorming van haar personeel: kunnen de kerken minder doen?” vragen zij. „In Amerika hebben we kenners van de Zondagschool, Bijbeluitleggers, geoefende visschers van menschen noodig”, heet het verder. Hoezeer zijn wij afgedwaald van de eenvoud van Jezus, van zijn Bergrede, van zijn verheven leer, vrij voor ieder die haar navolgen wil. „De verwerkelijking van de behoefte der menschheid aan Christus is in dezen tijd met plotselinge, verblindende klaarheid gevolgd, niet ongelijk aan wat met Saul van Tarsus het geval was”, wordt verder gezegd. Maar wat Saul van Tarsus overkwam schijnt een bijzonder zeldzame gebeurtenis. Liever geeft men zijn bediening op wegens de lage aan het ambt verbonden aardsche belooning. Slechts tonnen gouds zijn in staat hen te behouden, of nieuwe Saulussen te krijgen. Onze moderne Saulussen nemen niet toe zonder een uitstekende vorming en belofte van hooger salaris.

„En alles wat die herders zeggen is ook zoo logisch! Alles ademt veelbelovende beloften, ontwijfelbare beweringen ten aanzien van de toestanden en de noodige hervormingen. En toch geeft dat alles ons een gevoel van leedwezen, dat het Christendom in zulk een toestand verkeert, ofschoon het ons juist daardoor misschien het verwaarloozen van onzen geestelijken plicht doet gevoelen, want alleen op onzen financieelen plicht wordt de nadruk gelegd. Er wordt niet van ieder van ons gevraagd, dat we ons zelf tot zendeling zonder betaling zullen vormen. Er wordt niet van ons gevraagd onze eigen ziel, ons eigen leven, onze eigen geestelijke verrichtingen te onderzoeken; wij worden slechts vermaand om voor de godsdienstige vorming van anderen, de godsdienstige verbetering van anderen te betalen. Er zijn talrijke zinnen die beginnen met „Uw geld zal” enz., waarna dan opgesomd wordt hoeveel diensten van anderen ermede gekocht kunnen worden. Er zijn

zinnen waarin van onzen „plicht” gesproken wordt, maar zij komen alle neer op het verschaffen van geld voor de plichten van anderen, waardoor de indruk wordt gevestigd, dat wij ons van onze plichten kunnen vrijkoopen, hoewel zij zelf zeggen, dat „het dwaas zou zijn te denken, dat geld alleen het Christendom vooruit kan brengen, want dat het voornaamste vraagstuk altijd de leiders zijn geweest”. Een andere vermaning luidt: „Wij moeten voortgaan mannen en vrouwen uit te zenden, die het Christus-leven in hun zaken, hun vermaak en hun huisgezinnen uitdragen”. Alweer dus: Zend anderen uit, 't is niet noodzakelijk, dat ge het zelf doet. „Als ge het niet zelf doet, zal een geslacht van geoefende christelijke leiders er voor zorgen, dat uw kinderen uw naam zullen zegenen”, heet het voorts. met alle welke uitspraken men eigenlijk niets anders zeggen wil, dan dat wij in gebreke zijn gebleven de beurs te openen.

„Zij zullen hun honderd miljoen opbrengen . . . maar als de meesten van ons hun christendom niet meer als iets persoonlijks, iets individueels beschouwen, als wij ons zelf geen andere en hoogere eischen gaan stellen dan het verschaffen van geld, dan zal ons aan anderen overgedragen christendom der wereld niet tot veel nut zijn en onze financieele welstand niet veel ljs in den hemel breken”.

### Wallstreet zet een vroom gezicht.

Roger W. Babson, eerste statisticus van Wallstreet, zeide in een brief van 27 Jan. 1920, die op beperkte schaal gepubliceerd is geworden, het volgende over de kerken:

„De waarde van onze beleggingen hangt niet af van de macht van onze banken, maar veel meer van die onzer kerken. De slecht betaalde predikers van de natie zijn de mannen van wie wij in werkelijkheid veel meer afhankelijk zijn dan van de goed betaalde advocaten, bankiers en makelaars. De religie van de gemeenschap is in werkelijkheid het bolwerk van ons vermogen. En als wij

bedenken, dat slechts 15 % van het volk effecten van een of andere soort bezit en minder dan 3 % genoeg heeft om inkomstenbelasting te betalen, dan komt de belangrijkheid der kerken nog meer uit.

„Laten wij, zakenmensen, ter wille van ons zelf, terwille van onze kinderen en terwille van onze natie de kerken en haar predikers de hand reiken, ook al zijn deze niet volmaakt, al is hun theologie verouderd, want dit beteekent alleen, dat als zij werkkruachtiger waren, zij ook meer zouden doen. De veiligheid van al onze bezittingen danken wij aan de kerken, zelfs in haar tegenwoordigen onwerkzamen toestand. Laat ons bij alles wat ons dierbaar is, van dezen dag af meer tijd, geld en aandacht wijden aan de kerken van onze stad, want van haar hangt ten slotte de waarde af van alles wat wij bezitten!”

De geldwisselaars oefenen dus hun bedrijf weder uit in het huis des Heeren, en hier schijnen de woorden van den Meester wederom toepasselijk: „Er is geschreven: Mijn huis is een huis des gebeds; maar gij hebt dat tot een kuil der moordenaren gemaakt”. (Lukas 19: 45, 46).

Natuurlijk zal het „grootbedrijf” het vereischte geld bijeenbrengen, omdat het dit noodig acht, maar zou het volk inderdaad zijn geestelijke belangen toevertrouwen aan een klasse van menschen wier god Mammon is?

Wij weten het niet, maar dat er ook zijn, die de spitsvondigheid van deze beweging inzien en den moed hebben het ook te zeggen, blijkt uit het woord van Dr. A. T. Peterson, een Baptistisch predikant te Illinois, die zeide: „Het is een opper-Volkenbond”, en uit wat Dr. Conant, een evangelist, zeide in een rede over de Wereldlijke kerkbeweging:

„Incensmelting is aan de orde van den dag op alle gebied van menschelijke werkzaamheid, en de laatste en meest dreigende fusie is de wereldlijke kerkenbeweging. Door deze beweging wordt de gansche Christelijke Kerk onbewust in een groot kerkverbond gebracht, het-

welk door vrijzinnigen (ongeloovigen, hoogere tekst-critici, evolutionisten, tegenstanders van de belangen van God en de menschen) geleid wordt.

„Deze beweging is geheel doortrokken van dwaling. Onze Heer zegt, dat het de taak van de kerk is het evangelie te prediken aan alle creaturen — dat alleen en niets meer, maar de leiders van deze beweging zeggen, dat de kerk tot opdracht heeft „een beschaving in de gansche wereld te vestigen, die christelijk is naar den geest en naar het gevoel”, welke beide begrippen zich zoo slecht tot elkander verhouden als olie tot water.

„Door hun sociaal program trachten zij de Staatsorganen voor zich te winnen en zoo kerk en Staat tot elkaar te brengen”.

### Het evangelie als een getuigenis.

Jezus voerde als een bewijs van het einde der wereld aan: „Dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis aller volkeren; en dan zal het einde komen”. (Matt. 24 : 14).

Als de leiders van de Wereldlijke Kerkbeweging beveren, dat hun doel is de wereld tot het Christendom te bekeeren, dan zeggen wij hun, dat zij te laat komen, en dat zij dit niet doen op de wijze als de Heer wil. In de eerste plaats prediken zij niet het evangelie van het koninkrijk, en bekennen zelf openlijk, dat zij de leerstellige waarheden van het evangelie niet doen gelden. In de tweede plaats heeft de prediking van het koninkrijk niet ten doel de gansche wereld te bekeeren, maar om uit de wereld „een volk voor zijn naam” (Hand. 15 : 14) aan te nemen. En in de derde plaats is dit reeds gedaan, bevinden wij ons aan het einde van de oude orde van zaken en is de nieuwe bezig aan te breken.

### Benauwdheid en radeloosheid.

De verhoudingen, zooals deze zich sedert 1914 ontwikkeld hebben, zijn neerdrukkend en ontmoedigend. De staatslieden over de geheele wereld zijn radeloos. De financiers zijn radeloos; de zakenmenschen zijn rade-

loos; het volk is het, ja, allen zijn het. Hoe komt dit en wat beteekent dit? Jezus, wijzende op het einde der wereld, zegt ten bewijze daarvan, dat er zou zijn „op de aarde benauwdheid der volkeren, met twijfelmoedigheid; de zee (de onrustige menschheid) en de watergolven (hervormingsbeweging) zullen groot geluid geven, en den menschen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen; want de krachten der hemelen zullen bewogen worden” (Lukas 21 : 25, 26) welke uitspraak wij dagelijks meer in vervulling zien gaan.

En als een voorbeeld hoe de groote staatslieden hierover denken, wijzen wij op wat President Wilson in zijn rede voor het Congres, na het uitbreken van den grooten oorlog, zeide: „Dit zijn dagen van groote radeloosheid, waarop zich donkere wolken over het grootste deel der wereld samenpakken. Het schijnt alsof groote, stille, materiele krachten losgelaten zijn geworden, welke lang gesluimerd en in toom gehouden zijn geworden”.

Vrees heeft zich van alle menschen in alle standen meester gemaakt. Zelfzucht schijnt overal de boventoon te voeren. De landheer, die voelt dat wellicht niet ten tweeden male zulk een oogst binnengehaald zal kunnen worden, verhoogt de pacht. De grossier, de handelaar in voedingsmiddelen, kleederen enz. schijnen te vreezen, dat er geen tweede gelegenheid zal komen en dat zij daarom van de gelegenheid gebruik moeten maken om zooveel mogelijk voor hun waren te vragen, terwijl er overal een geest van wantrouwen bestaat, in al hetwelk wij de vervulling zien van Jezus' woorden.

### **Het verlangen der menschen.**

Temidden van al deze benauwdheid, zorg en kommer leeft er een sterk verlangen in het hart der menschen naar leven, vrijheid en geluk. Bijna iedereen wenscht in vrede te leven met hen, die hem lief zijn, en strijd en oneenigheid te vermijden, maar de omstandigheden schijnen 's menschen moeilijkheden onoverkomelijk te maken. Zij kunnen niet wat zij gaarne zouden willen.



Er schijnt een onzichtbare macht te bestaan die hen leidt. En welke is die macht?

### De demonen zijn werkzaam.

Nogmaals wijzen wij hier op het feit, dat het bij het einde van de wereld zijn zal zooals het in de dagen van Noach was. De Schrift zegt duidelijk, dat de wereld toen door gevallen engelen beheerscht is geworden, die, zooals uit het zesde hoofdstuk van Genesis blijkt, de gestalte van een mensch aangenomen en, de gehoorzaamheid jegens Jehovah overtredend, zich vrouwen uit het menschelijk geslacht gekozen hadden, en dat daaruit een boos nageslacht is voortgesproten, dat de gansche aarde met boosheid vervulde, waarop God den zondvloed liet komen. De Apostel Petrus, nagaande wat uit die demonen geworden is, zegt: „Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar die in de hiel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden”. „Want Christus heeft ook voor de zonde geleden, hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat hij ons tot God zoude brengen, die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den geest; in denwelke hij ook henengegaan zijnde den geesten die in de gevangenis zijn gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd”. (2 Petrus 2: 4; 1 Petrus 3: 18—20). „En de engelen die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, heeft hij tot het oordeel des grooten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard”. (Judas 6).

Deze demonen, wier verblijf in den dampkring der aarde beperkt is, bezitten de macht om zich door middel van mediums met de levenden in verbinding te stellen, waarover in een ander boek „Spreken met de dooden” uitvoerig gehandeld wordt en daarom hier niet op de details wordt ingegaan. Alleen wordt de aandacht ge-

vestigd op het feit, dat uit de bovengenoemde teksten duidelijk blijkt, dat de demonen, als het einde van de wereld bereikt is, grooter macht over de menschen zullen krijgen en deze ook zullen uitoefenen. De Czaar van Rusland stond steeds door middel van een medium, die in zijn paleis woonde, met de demonen in verbinding. Ex-keizer Wilhelm van Deutschland beweerde, dat hij „een innerlijk oor” had, waardoor hij „stemmen” hoorde van de andere zijde, door welke hij zich liet leiden. De weg echter waarop de demonen zich bewegen, is die der goddeloosheid, en zonder twijfel is de groote wereldoorlog, die in 1914 uitbrak, hoofdzakelijk hun werk geweest.

De Schrift spreekt van een grooten wervelwind, welke van de einden der aarde zal opsteken (Zie Jeremia 23: 19; 25: 32, 33; 30: 23, 24) met welken wervelwind een grooten oorlog bedoeld wordt. De groote oorlog heeft een belangstelling in het spiritisme gewekt als nimmer te voren gezien is, zóó, dat tallooze veel op den voorgrond tredende mannen er vereerders van zijn geworden en de spiritistische leer, tot meerdere verwarring der menschheid, zijn gaan verkondigen. Op een andere plaats in de Schrift worden deze demonen als de „vier winden” beschreven, en Jezus, sprekende door den Openbaarder, zegt: „Ik zag vier engelen aan de vier hoeken der aarde staan, die de vier winden der aarde vasthielden, zoodat noch op het land, noch op zee, noch tegen eenigen boom een wind waaien zou . . . voordat wij op het voorhoofd der dienstknechten van onzen God het zegel gedrukt hebben”. (Openb. 7: 1—3). Deze winden of krachten der lucht zijn geen krachten der natuurlijke lucht, maar de krachten waarvan de Apostel Paulus spreekt als „de oversten der macht van de lucht” (Ephezen 2: 2). Doordat deze demonen nood, ontevredenheid, onrust, haat, boosheid, strijd en alle andere slechtheden te voorschijn roepen — alle welke gevoelens temidden van groote hitte wegsmelten, zooals de Heer bij monde van Apostel Paulus voorspelde (2 Petrus 3: 10) — oefenen zij grooten invloed uit op den menschelijken geest.

### Menschelijke geneesmiddelen.

Welke geneesmiddelen prijzen de menschen nu aan om orde in de chaos en vrede en voorspoed aan het volk te brengen? De financiers doen wanhopige pogingen om de tegenwoordige financieele stelsels in stand te houden, maar zij kennen geen geneesmiddel en weten niet, hoe een beteren toestand in het leven te roepen. Na eeuwenlange inspanning, hebben de politieke partijen wel voldoende het vruchteloze aangetoond van de pogingen om de tegenwoordige toestanden te verbeteren en de netelige vraagstukken op te lossen. Economen en staatslieden, die deze vraagstukken vlijtig bestudeerd hebben, moeten toegeven, dat zij niet in staat zijn iets te doen; een onmacht, die bij alle politieke partijen en organisaties bestaat, omdat zij alle gevormd worden door zelfzuchtige, onvolmaakte menschen, die derhalve ook geen volmaakte toestanden kunnen scheppen.

### De Volkenbond.

Met het ophouden van de vijandelijkheden hielden de staatslieden van de voornaamste bij den oorlog betrokken landen een conferentie — meenende thans vrede en welvaart te kunnen vestigen — waarvan het resultaat was het oprichten van een verbond, bekend onder den naam Volkenbond, die nu het heilmiddel zou zijn voor de tegenwoordige kwalen. Zal dit inderdaad het geval zijn? Een door alle landen der wereld gevormd verbond, opgetrokken op de grondslagen van recht en rechtvaardigheid, en waarin alle betrokken partijen eerlijk het doel zouden trachten te bereiken, zou ongetwijfeld nuttig werk kunnen doen, maar een verbond waarin zelfzucht de boventoon voert en de handelingen van allen beheerscht, kan geen ideale toestanden schopen. In zijn wijsheid wist God van te voren, dat de Volkenbond komen zou en heeft hem ook voorspeld, maar ook heeft hij vooruit gezegd, dat hij mislukken zou, gelijk wij kunnen lezen in Jesaja 8 : 9, 10.

De reden waarom de Volkenbond opgericht is, wortelt eigenlijk in vrees. Vertrouwen op God en diens beloften kent hij niet, en daarom zal ook nimmer het beoogde doel bereikt worden. Het is niet de weg Gods die gevolgd wordt, want deze heeft duidelijk gezegd: „Want mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uwe wegen zijn niet mijne wegen, spreekt Jehovah. Want gelijk de hemelen hooger zijn dan de aarde, alzoo zijn mijne wegen hooger dan uwe wegen, en mijne gedachten dan ulieder gedachten”. (Jesaja 55 : 8—9). Waar nu bij de oprichting van den Volkenbond heelemaal geen rekening is gehouden met het groote plan van Jehovah, en een natie, of een bond van naties, die aan het goddelijk plan geen aandacht schenkt, niet is „een gezegende natie, wier God de Heer is”, zooals Psalm 33 : 12 zegt, daarom kan het begeerde resultaat er niet van verwacht worden. De profeet des Heeren dacht ongetwijfeld aan de vorming van zulk een volkenbond en aan een verbond van kerkelijke systemen, toen hij schreef: „Vergezelt u te samen gij volken, doch wordt verbroken; en neemt ter oore gij allen die in verre landen zijt, omgordt u doch wordt verbroken; omgordt u doch wordt verbroken! Beraadslaagt eenen raad doch hij zal vernietigd worden, spreekt een woord, doch het zal niet tot stand komen”. (Jesaja 8 : 9—10).

### Kerkelijk geneesmiddel.

De uitdrukking „kerkwezen” duidt een samenvoeging van verschillende kerksystemen aan, en wel hoofdzakelijk op de in den dienst der kerken werkzaam zijnde geestelijken of priesterklasse. Gedurende langen tijd was het Rooms-Katholieke het eenig bestaande geloof, totdat in de zestiende eeuw de reformatie het aanzijn gaf aan het Protestantsche kerkwezen. Waar nu de geestelijkheid met een geneesmiddel voor de bedrukte menschheid voor den dag komt, is het geboden ernstig te onderzoeken of het heilmiddel dat zij aanprijst, inderdaad dien naam verdient. De Katholieke zoowel als de Protestantsche kerk beweert, dat het haar zending

is om de wereld te bekeeren en daardoor het volk onder de vleugelen van de kerk te brengen. Laat ons nu eens aannemen, dat het haar gelukt het beoogde doel te bereiken en het geheele menschelijk geslacht tot de eene of andere kerk te brengen, welke is dan de hoop, die zij het volk kan geven?

Het katholieke geloof of de katholieke leer is, dat de bestemming van den mensch bij den dood bepaald wordt, dat de goede en ware katholieken dan naar den hemel gaan, om daar in een toestand van eindelooze zege te komen, en dat de anderen, die in een of ander opzicht niet trouw zijn geweest, in het vagevuur komen, om daar een onbepaalden tijd — niet minder dan duizend jaar — te verblijven, gedurende welken tijd zij verondersteld worden een reiniging en zuivering te ondergaan, om dan het hemelsche rijk te kunnen binnentreden. Alle anderen, de ketters, de afvalligen enz. daarentegen zullen in het vuur der hel komen, om daar bij volle bewustzijn eeuwig te lijden.

De protestantsche leer in 't algemeen is, dat de bestemming van den mensch bij den dood voor eeuwig bepaald wordt, dat het trouwe lidmaat der kerk dan tot heerlijkheid geraakt, in een toestand van vreugde in den hemel komt, maar dat alle anderen aan een eeuwigdurende kwelling ten prooi zullen wezen.

Men zal bemerken, dat wanneer er van eenig werkelijk verschil tusschen de twee heilmiddelen sprake is, het Protestantsche het slechtste is van de twee, omdat het geen middenweg aanbiedt, terwijl het door iedereen gemakkelijk ingezien kan worden, dat noch het Katholieke noch het Protestantsche geloof eenig geneesmiddel, welk ook, dat tot vrede, voorspoed, vrijheid, geluk en eeuwig leven zou kunnen leiden, voor de tegenwoordige wanorde aanbiedt, waaruit weer volgt, dat als het zou gelukken om de meeste of alle menschen tot haar theorieër: te bekeeren, het toch geen oplossing van de tegenwoordig bestaande vraagstukken zou beteekenen.

Het groote bezwaar tegen de kerkelijke stelsels is, dat ze het goddelijk geneesmiddel, de aan de christenen gegeven opdracht geheel verwaarloozen, hun hoop op

de door menschen opgestelde theoriën, gelooven of instellingen vestigen en de goddelijke opdracht, welke aan iedereen gegeven is, die zich toegewijd heeft om des Heeren wil te doen, volkomen miskennen. Katholieken zoowel als Protestanten zullen wel willen toegeven, dat slechts een klein deel van de bevolking der aarde de leeringen van hun kerk hebben omhelsd, of zeggen zulks gedaan te hebben, en zelfs de ijverigsten onder hen zullen niet willen beweren, dat zij hopen iedereen tot hun denkwijze en daarmede tot hun kerk te bekeeren. Feit is, dat zij in onzen „moderneren tijd” de leer verwaarloosd en het volk niet voorgehouden hebben deze leer aan te nemen, maar het slechts hebben opgewekt om mede te helpen het benodigde geld bijeen te krijgen. Zich den oorlogsgeest, den wereldschen geest ten nutte makend, zijn deze kerkstelsels thans bezig millioenen dollars bijeen te krijgen onder het voorwendsel: „Als wij maar geld hadden, dan zouden wij de wereld kunnen bekeeren”. Is het niet een lasteren van den Heer, te meenen, dat hij geld behoeft om zijn doel te bereiken, of dat het hem behagen zou de ongewijde geldmiddelen der wereldlingen te gebruiken om zijn werk te doen? Is het noodig om in den naam van God geld in te zamelen van menschen, die geen deel hebben aan Gods’ werk niet alleen, maar slechts gehoor geven aan den aandrang der voorgangers om geld te geven, ten einde daardoor een bepaalde plaats onder een zekere klasse van menschen in te nemen? Mag men zeggen, dat de Heer tot zulke methoden zijn toevlucht moet nemen om zijn plan uit te voeren? Ieder redelijk denkend mensch zal moeten antwoorden: zeker niet. En wederom worden wij herinnerd aan de door de profeten geuite woorden, welke God sprak tot hen, die deze wereldsche theorieën verkondigen: „Mijne gedachten zijn niet uwe gedachten, en uwe wegen zijn niet mijn wegen, spreekt Jehovah. Want gelijk de hemel hooger is dan de aarde, alzoo zijn mijne wegen hooger dan uwe wegen en mijne gedachten dan ulieder gedachten”. (Jesaja 55 : 8—9).

Wijs is de mensch dus, die onderzoekt wat het god-

delijk geneesmiddel is, en die, als hij dit kent, tracht daarnaar te handelen, want niets dan de goddelijke macht kan in den tegenwoordigen verwarden toestand orde scheppen en den mensch geven wat deze wenscht. Laat ons bedenken, dat het altijd het verlangen van den mensch geweest is om zich in leven, in vrijheid en geluk te kunnen verheugen, welk verlangen zoo diep in hem geworteld is, dat hij het hier en daar in de grondwet van zijn land heeft vastgelegd. Men verspilt derhalve zijn geld, zijn tijd en energie als men, het goddelijk geneesmiddel niet achtend, een dwaallicht, een door menschen uitgedachte theorie najaagt. Kent men dit goddelijk geneesmiddel echter niet, dan kan men het natuurlijk ook niet najagen, en **dat** de groote massa het niet kent, komt omdat de predikers ontrouw zijn geworden aan hun opdracht, nagelaten hebben de Schrift te onderwijzen, maar daarvoor door menschen uitgedachte theorieën in de plaats hebben gesteld, waarom God dan ook, vooruit wetende, dat dit alzoo zijn zou, zeide: „Zie, de dagen komen, spreekt de Heere Jehova, dat ik een honger op het land afzend; een honger niet naar brood, een dorst, niet naar water, maar naar het hooren van Jehova's woord". (Amos 8 : 11).

Na vele eeuwen van goddelijke genade hebben de leeraars van de Naamkerk als klasse zich ontrouw betoond aan de hun gegeven goddelijke opdracht. Na een zesduizendjarige krachtsinspanning om een idealen toestand op aarde in het leven te roepen, zien de volkeren zich thans voor een chaotische verwarring geplaatst en tasten zij in den blinde rond. De menschen, die recht en waarheid liefhebben, zijn zonder hulp, raad en troost gebleven van hen, van wie ze deze hadden mogen verwachten en die zich de boden des Heeren noemen. Deze z.g. geestelijke raadgevers hebben het masker afgerukt en verklaren nu onbeschaamd, dat zij de leerstellingen minder achten en samen hun krachten inspannen om geld en macht te verkrijgen.

Als nu de groote leerstellingen van het christendom niet geacht worden, waarmede zullen dan de hongerende zielen gevoed worden? — de zielen, die naar

gerechtigheid hongeren en dorsten, waarmede zullen zij verzadigd worden? (Psalm 107 : 1—7). Is het niet voor allen tijd om het goddelijke geneesmiddel te zoeken? 's Menschen verlegenheid is Gods' gelegenheid. De gansche wereld gaat onder lijden en kommer gebukt — mochten dan zij, die daar treuren, getroost worden door het groote en zegenrijke werk, dat in Gods Woord geopenbaard wordt.

### Het goddelijk geneesmiddel.

De Heilige Schrift bevat de uitdrukking van den wil Gods betreffende den mensch, en is de eenige ware bron waaruit de kennis van de toekomstige hoop der menschen geput kan worden. De Apostel Paulus, een profetischen blik werpende op den komenden tijd van zegeningen, welke voor de menschheid komen zal, schreef aan de volgelingen van Jezus: „Wat geen oog gezien, wat geen oor gehoord heeft, en in 's menschen hart niet opgekomen is, wat God heeft bereid voor hen, die Hem liefhebben. Want ons heeft God het geopenbaard door zijn geest; de geest loch doorvorschert alles, zelfs de diepten Gods”. (Cor. 2 : 9—11).

En het was de groote Meester, die zeide: „Heilig ze door uwe waarheid: uw woord is waarheid”. (Joh. 17 : 17). Alleen dus een verstaan, een waardeering van Gods Woord kan den mensch op den rechten weg brengen, hem een begrip van de toekomstige zegeningen en vreugde en troost schenken.

De geïnspireerde getuige schreef: „God kent alle zijne werken sedert het begin der aarde”. (Hand. 15 : 18). Van de schepping van den mensch af tot de voleinding van zijn grootsch plan, dat op een ordelijke wijze, langzaam voortgaande, wordt uitgevoerd, kende Jehovah alles vooruit. Om dus het goddelijke geneesmiddel naar waarde te kunnen schatten, moeten wij eerst de ware oorzaak van den tegenwoordigen tijd van strijd, onrust, verwarring, oorlog en revolutie kennen.



### De oorzaak.

Den eersten mensch, die volmaakt geschapen werd, was in het Eden ook een volmaakte woonplaats gegeven; hij ontving leven als een menschelijk wezen, kende geluk, vrede en al de zegeningen, welke tot een volmaakt leven en een volmaakte woonplaats behooren, en had het vermogen om volmaakte kinderen voort te brengen en de aarde met een volmaakt geslacht te bevolken. Bij gehoorzaamheid aan de goddelijke wet, zou hij deze zegeningen eeuwig genieten, bij ongehoorzaamheid, was hem gezegd, zou hij het recht op het leven zoowel als dat op geluk en vrede verbeuren. Hij overtrad de wet, gelijk in het derde hoofdstuk van Genesis kortelijk vermeld wordt. Dies werd hij ter dood veroordeeld, uit zijn volmaakte woonplaats verdreven en het oordeel aan hem voltrokken om zoo lang als hij leefde in het zweet zijns aanschijns zijn brood te eten, onder welke slechte gevolgen van de zonde de mensch sedert de vervlogen eeuwen door heeft geleden, hopende en wachtende op bevrijding.

Men merke wel op, dat de mensch geen plaats in den hemel verloor. Daarin was hem geen plaats aangeboden geworden; wat hij bezat was een woonplaats op aarde, met een volmaakt leven als mensch, wat door zijn overtreding verloren ging. Zoo hij dus ooit weer tot zijn oorspronkelijke genade en zegen hersteld zou worden, zou het moeten zijn tot die waarin hij zich eertijds verheugde — volmaakt leven als menschelijk wezen, een volmaakte woonplaats en vrede en geluk op aarde.

De ongehoorzaamheid van Adam had voor zijn geheele nakomelingschap zorg, ziekte, lijden en dood ten gevolge. Het volkomen menschenpaar bracht toen het in Eden was, geen kinderen voort, dit geschiedde pas na zijn veroordeeling, toen de mensch op de onvoltooide aarde zijn brood verdienen moest, en daar het doods-oordeel langzamerhand aan hem werd voltrokken, en hij onvolmaakt was, volgt er logisch uit, dat hij geen volmaakt geslacht kon voortbrengen, dat het geslacht in een stervenden toestand geboren werd. Dit is wat de

profeet bedoelt, als hij schrijft: „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen”. (Ps. 51 : 5), waaraan ook de Apostel Paulus dacht, toen hij schreef: „Daarom, zooals door eenen mensch de zonde in de wereld is gekomen en door de zonde de dood, en aldus de dood zich tot alle menschen een weg gebaad heeft, omdat allen gezondigd hebben”. (Rom. 5 : 12).

### De beloofde verlossing.

Daar Jehovah van den beginne af besloten had de menschheid uit haar toestand van lijden en dood te verlossen en weder tot haar vroegeren staat te herstellen, riep God Abraham, die in het land van Chaldea woonde en op Jehovah vertrouwde, tot zich en deed hem deze belofte: „Ik zal u zegenen, en uwen naam groot maken, en gij zult een zegen zijn . . . en in u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden”. (Genesis 12: 2, 3). Toen Abraham deze belofte gedaan werd, had hij geen kinderen, was hij vijf en zeventig jaar en zijn vrouw te oud om kinderen te kunnen baren; toch had hij vertrouwen op God, en toen hij honderd jaar was werd zijn zoon Isaac geboren. Toen deze den mannelijken leeftijd bereikt had, stelde God de trouw van Abraham op een zware proef door van hem te eischen op een berg te gaan en daar zijn zoon te offeren. Het ging Abraham zeer ter harte om dit te doen, maar aangezien hij vertrouwen in God stelde, gehoorzaamde hij. Hij begaf zich naar den berg, bouwde daar een altaar, bond Isaac er op, en op het punt staande om den doodsteek toe te brengen, riep God hem uit den hemel toe, en vernieuwde zijn belofte, welke hij met een eed bekrachtigde, zeggende: „Ik zweer bij mijzelfen, spreekt de Heere: Daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uwen zoon, uw eenige, mij niet onthouden hebt, voorzeker zal ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels en als het zand dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten, en in uw zaad zullen

gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij mijner stem gehoorzaam geweest zijt". (Genesis 22 : 16—18).

Deze belofte is nog wel niet in vervulling gegaan, maar dit moet gebeuren, omdat God in geen enkele zijner beloften nalatig is, „omdat Hij niet verandert". (Maleachi 3 : 6). Het is duidelijk, dat de hier gedane belofte leven, vrijheid en geluk inhoudt — een wederherstelling tot de dingen, welke Adam door zijn ongehoorzaamheid verbeurd heeft, welke wederherstelling door alle profeten, die later geschreven hebben, voorspeld is geworden.

De over Adam uitgesproken doodstraf kon natuurlijk nimmer weer ingetrokken worden, omdat dit gelijk staan zou hebben met Gods eigen ontkenning, maar het lag volkomen in de lijn van de goddelijke inrichting om een voorziening te treffen ter rechtvaardiging van het vonnis en tevens om de grootheid en het majestueuze van de goddelijke wet te doen blijken, vandaar, dat God den profeet Hosea deze belofte deed: „Ik zal ze van het geweld der hel verlossen, ik zal ze vrijmaken van den dood; o dood, waar zijn uw pestilentien? o Hel, waar is uw verderf". (Hosea 13 : 14).

Deze voorziening ter bevrediging van het recht en de bevrijding der menschheid van het op haar rustende vonnis kon slechts door het vrijwillige offer van een ander volmaakt mensch gegeven worden, zooals uit het woord „losprijs" al blijkt, dat een prijs beteekent, die precies dezelfde waarde heeft als datgene wat er door „ingelost" moet worden. Zoo had een volmaakt mensch gezondigd en werd krachtens de goddelijke wet daarvoor gestraft met het verbeuren van leven, vrijheid en geluk, en zoo kon God daarin ook alleen voorzien, en deed dit ook, door, als een ander volmaakt mensch gevonden kon worden, die vrijwillig zijn leven, vrijheid en geluk wilde offeren, al deze voorrechten in de plaats van de verbeurde te stellen, om daarmee den grondslag of basis te leggen waarop Jehovah Adam en diens nakomelingschap tot vrijheid, geluk en leven kon wederherstellen en welk plaatsvervaardiging geen

dezer nakomelingen natuurlijk in staat was te stellen, wijl deze allen onvolmaakt zijn. Vandaar dat de Psalmist schreef: „Niemand van hen zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven”. (Psalm 49 : 7). Wat kon er dus voor de verlossing van het menschelijk geslacht gedaan worden ?

### De Verlosser.

Johannes maakt gewag van het feit, dat in den beginne van Jehovah's schepping het Woord of Logos was, en dat deze later het werkzame beginsel in al het geschapene was en dat „het Woord (Logos) vleesch is geworden, en onder ons heeft gewoond (en wij zijne heerlijkheid aanschouwd hebben, eene heerlijkheid als van den Eeniggeborene des Vaders) vol van genade en waarheid”. (Joh. 1 : 14). Mattheus geeft het verhaal van de geboorte van Christus en zegt, dat hij niet door menschen, maar door de macht van Jehovah verwekt geworden is, en dat daarom de vloek en de bezoedeling van Adam niet op hem overgegaan zijn. De Logos werd van de geestelijke op de menschelijke trap van bestaan overgezet. Hij werd het kindeke Jezus. Hij werd „heilig, onnoozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren” (Hebreërs 7 : 26), zonder zonde (Petrus 1 : 19) onder het wetsverbond geboren, welk verbond den meerderjarigen leeftijd om een priesterlijk ambt uit te oefenen op dertig jaar bepaalde. Toen Jezus dan ook dien leeftijd bereikt had, was hij lichamelijk, geestelijk en zedelijk volmaakt — volmaakt onder de wet, het volkomen tegenbeeld van den volmaakten mensch Adam in Eden vóór zijn ongehoorzaamheid aan de goddelijke wet. Waarom vond Jehovah goed zijn geliefden Zoon van de geestelijke op de menschelijke trap over te dragen ? Waarom kwam Hij eigenlijk op aarde ? Laten wij Jezus zelf laten antwoorden: „De Zoon des menschen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen”. (Matth. 20 : 28). En verder: „Ik ben gekomen

opdat zij het leven hebben en overvloed hebben". (Joh. 10 : 10). En zichzelf in symbolische taal vergelijkende bij het brood, dat de menschen eten en waardoor zij leven, zegt hij: „Ik ben het levende brood dat uit den hemel nedergedaald is: zoo iemand van dit brood eet, die zal in eeuwigheid leven; en het brood dat ik geven zal, is mijn vleesch (menschelijkheid), hetwelk ik geven zal voor het leven der wereld". (Joh. 6.: 51).

### De loskoopprijs.

Afkoopen beteekent koopen en de afkoopprijs is een prijs die juist dezelfde waarde heeft van het afgekochte. Een volmaakt mensch had gezondigd en alles verloren, een volmaakt mensch zou nu ook, door vrijwillig in den dood te gaan, den gelijkwaardigen prijs betalen ter verlossing der menschheid. Jezus was geen zondaar, beging nooit zonde, waarom zou hij dan sterven? Paulus antwoordt: „Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften" (1 Cor. 15 : 3) en Johannes voegt er aan toe: „Hij is de verzoening (bevrediging) voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonde der geheele wereld". (1 Joh. 2 : 2).

„Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft zijnen Zoon niet gezonden in de wereld opdat hij de wereld veroordeelen zoude, maar opdat de wereld door hem zoude behouden worden". (Joh. 3 : 16, 17). Jezus is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. (1 Petrus 3 : 18). Als goddelijk wezen voer hij naar den hooge, in 't bezit van het recht op een volmaakt menschelijk leven, dat in de plaats van dat hetwelk Adam verbeurd heeft, gegeven zou worden, en door hetwelk hij den losprijs voor de verlossing en bevrijding van de gansche menschheid van den dood betaald heeft. Even zeker als God deze voorziening getroffen heeft, even zeker zal hij haar tot levende werkelijkheid brengen.

### Het zaad.

Men houde in het oog, dat God in zijn belofte aan Abraham zeide: „In uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden” (Genesis 28:14), welke zegen hier eeuwig leven is (Romeinen 6:23). Waaruit volgt, dat vóór de zegen van eeuwig leven en de daartoe behoorende zegeningen door het zaad tot de menschheid kan worden uitgestrekt, het zaad zelf eerst tot ontwikkeling moet komen. Het zaad der belofte was alle eeuwen en geslachten door een verborgenheid, en is dat voor velen nog, behalve voor hen, die zich aan den Heer hebben overgegeven en ijverig zoeken te verstaan wat het zaad vormt. De Apostel Paulus verklaarde onder inspiratie het zaad als volgt: „Nu zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: En uwen zade, hetwelk is Christus”. (Galatiërs 3:16). Het woord Christus beteekent hier gezalfde, evenals het woord Messias. De Christus bestaat uit den verheerlijkten Jezus, het Hoofd, en de leden van zijn lichaam, welke de uitverkorenen zijn. „Want zoovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. En indien gij van Christus zijt, zoo zijt gij dan Abrahams geslacht, en naar de belofte erfgenamen”. (Galatiërs 3:27, 29). „En hij is het hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, hij die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden, opdat hij in allen de eerste zoude zijn”. (Colossenzen 1:18).

### Uitverkiezing van de leden des lichaams.

De bedienaars van Gods' Woord in het algemeen, en de moderne in 't bijzonder, schijnen de roeping van een christen en het doel dat God met de vorming der christenheid had, geheel verkeerd te verstaan. Zij denken, en geven daar ook uiting aan, dat iedereen die gered wil worden, zich bij een bepaald kerkgenootschap moet aansluiten, terwijl toch de Schrift duidelijk zegt, dat het Gods plan en bedoeling is, om gedurende den tijd die

er ligt tusschen de kruisiging des Heeren en het oprichten van zijn koninkrijk, zijn werk uit de menschen uit te kiezen. Het woord kerk beteekent uitverkozen klasse, maar niet een of ander denominationeel lichaam. Het duidt de ware volgelingen van den Meester aan, die trouw volharden tot in den dood. De Apostel Paulus spreekt van kerk als hij wijst op de gemeente der eerstgeborenen, „die in de hemelen opgeschreven zijn” (Hebreërs 12 : 23). Hij zegt niet: wier namen in de boeken van de kerk staan opgeteekend, of die zich verbonden hebben om zoo en zooveel bij te dragen — niet de namen van hen, die door menschen zijn ingeschreven, maar die door den Heer in de hemelsche oorkonden zijn vermeld, om hun toewijding en trouw jegens hem. Het goddelijk doel blijkt duidelijk uit de volgende woorden: „God heeft eerst de heidenen bezocht, om uit hen een volk aan te nemen voor zijn naam. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven is: Nadezen zal ik wederkeeren en opbouwen den tabernakel Davids die vervallen is, en 't geen daarvan verbroken is wederopbouwen, en ik zal denzelven wederoprichten, opdat de overblijvende menschen den Heer zoeken, en al de heidenen over welke mijn naam aangeroepen is, spreekt de Heer, die dit alles doet”. (Hand. 15 : 14—17).

In de Schriften wordt een reine maagd gebruikt als een zinnebeeld voor de bruid van Christus, de ware kerk, en een onkuische vrouw of hoer als zinnebeeld voor de onware, die zich beide, zooals de Heer zegt, naast elkaar zullen ontwikkelen en de reine maagd door de onkuische vrouw vervolgd zou worden. De Heere Jezus geeft een gelijkenis, waarin hij beiden met tarwe en onkruid vergelijkt, de ware kerk met tarwe, de andere met onkruid. (Matt. 13 : 24—39). Hij zegt: „Laat ze beide tezamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergader eerst het onkruid en bindt het in bossen, om 't zelve te veroranden, maar brengt de tarwe tezamen in mijne schuur”. De groote afvallige lichamen binden zichzelf tot bossen en de Heer zelf doet zulks met zijn

ware heiligen. Deze gelijkenis verklarend, zegt Jezus: „Het goede zaad zijn de kinderen des koninkrijks, en het onkruid zijn de kinderen der boozen; de vijand die hetzelfde gezaaid heeft, is de duivel, en de oogst is de voleinding der wereld". (Matt. 13 : 38, 39). Verder de vraag beantwoordend, wat er aan de voleinding der wereld gebeuren zou, zegt hij, dat hij zijn engelen zenden zal met „een bazuin van groot geluid (verkondiging der waarheid), en zij zullen zijne uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het eene uiterste der hemelen (kerkelijke systemen) tot het andere uiterste derzelve". (Matt. 24 : 31). Gedurende de voorbijgegangene veertig jaren of meer zijn de ware Christenen verzameld geworden zonder te vragen naar belijdenis of denominatie, terwijl de kerkgenootschappen zichzelve in groote bossen of bonden tezamen binden en veel ophef maken van de bekeering der wereld.

### Verdrukking eens Christen.

Het is iets heel gewoons om lid van het een of ander kerkgenootschap te worden of om zich bij de Wereldlijke Kerkbeweging aan te sluiten, en de man of de vrouw die dit doet wordt te meer geacht naar mate hij of zij meer geld bijdraagt. Het is daarentegen nooit iets gewoons geweest om een waren christen, een waar volgeling van Jezus te zijn, hetwelk toe te schrijven is aan het feit, „dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het koninkrijk Gods", (Hand. 14 : 22). Jezus zeide: „Zoo iemand achter mij wil komen, die verloochene zichzelve, en neme zijn kruis op en volge mij". (Matt. 16 : 24). Jezus gaf zich geheel om den wil des Vaders te doen — die zijn voetstappen willen drukken, moeten desgelijks doen. Jezus stond bloot aan vervolgingen en beschimping van de zijde der schijnvromen van zijn tijd, zijn volgelingen zullen een zelfde ervaring maken. „Want hier toe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een stempel nalatende, opdat gij zijne voetstappen zoudt navolgen". (1 Petrus 2 : 21). Jezus zeide: „De discipel is niet boven



den meester, noch de dienstknecht boven zijnen heer. Het zij den discipel genoeg dat hij worde gelijk zijn meester, en de dienstknecht gelijk zijn heer. Indien zij den heer des huizes Beëlzebub hebben geheeten, hoeveel te meer zijne huisgenooten". (Matt. 10 : 24, 25). En wederom zeide hij tot zijn volgelingen: „Indien de wereld u haat, zoo weet, dat zij mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zoo zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat de wereld u. Gedenkt het woord, dat ik u gezegd heb: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren". (Joh 15 : 18—20). Beschimping en vervolging van de zijde der zich noemende godsdienstigen en van de hen beschermende machten is het deel van de ware volgelingen van Christus Jezus. „De geest zelf getuigt met onzen geest dat wij kinderen Gods zijn, en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erigenamen, erigenamen Gods en medeerigenamen van Christus; zoo wij namelijk met hem lijden, opdat wij ook met hem verheerlijkt worden". (Rom. 8 : 16—17). „Dit is een getrouw woord, want indien wij met hem gestorven zijn, zoo zullen wij ook met hem leven; indien wij verdragen, wij zullen ook met hem heerschen". (2 Tim. 2 : 11—12).

De goddelijke voorziening stelt als voorwaarde om de heerlijkheid binnen te gaan, dat de ware christen door lijden tot volmaking gekomen zij. De kerk omvat betrekkelijk slechts een klein aantal en is, naar de belofte het zaad van Abraham vormende, dat door de in die belofte genoemde sterren gesymboliseerd werd, met haar Hoofd, Christus Jezus, tot een verheven en hooge plaats in den hemel geroepen, met het oog waarop God het toelaat, dat zij door een periode van lijden en beproeving gaat, opdat haar de gelegenheid verschafte worde om haar trouw en toewijding aan hem te toonen. „Want het betaamde hem, om welken alle dingen zijn, en door welken alle dingen zijn, dat hij vele

kinderen tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zoude heiligen. Want en hij die heiligt en zij die geheiligt worden zijn allen uit één; om welke oorzaak hij zich niet schaamt hen broeders te noemen", (Hebreeën 2: 10, 11).

Overeenkomstig de goddelijke voorziening is de kerk langs een lijdensweg gevoerd en het hoofd en de leden van het lichaam telkens en telkens onrechtvaardig van misdaad beschuldigd geworden. Paulus zegt, evenals de Meester, dat Satan de god dezer wereld is (2 Cor. 4: 4) en in Joh. 5: 19 lezen wij, dat de geheele wereld in het booze ligt. Daarom hebben ook de regeeringen der aarde altijd onder de heerschappij van Satan gestaan en is diens zaad het werktuig geweest, en is dit nog, dat hij gebruikt heeft om te vervolgen, zooals in de dagen van den Meester het de Schriftgeleerden, de Pharizeeërs en de rechtsgeleerden zijn geweest die beweerden te zitten in den stoel van Mozes, Jehovah te verlegenvoordigen en als leiders optraden bij de vervolging van den Meester. Jezus zeide duidelijk tot hen, dat zij tot het zaad van den slang, den duivel, behoorden, en het ligt dus voor de hand, dat Satan bij zijn instrumenten de gedachte trachtte te doen postvatten, dat de volgelingen van Jezus aan de misdaad van verzet, van rebellie, tegen zijn (Satan's) rijk schuldig stonden, zooals de schijnvromen in die dagen Jezus van oproerzaaien beschuldigden en hem op dien grond ter dood gebracht wenschten te zien. Stefanus, de eerste martelaar, werd om zijn trouwen christelijken wandel en het volgen van den Meester, op een valsche beschuldiging van oproer, gesteenigd. Paulus werd om zijn trouw aan den Heer op een dergelijke beschuldiging vier jaar in de gevangenis geworpen en op andere wijzen mishandeld, en Johannes de openbaarder, op een valsche aanklacht naar het eiland Patmos verbannen, waar hij tuchthuiskleeding moest dragen en steenen bikken. De wereldgeschiedenis is daar om te bewijzen, dat de ware volgelingen van Jezus overal en ten allen tijde aan vervolging en verdrukking blootgesteld zijn geweest.

Ter illustratie van deze feiten, zij erop gewezen, dat toen de z.g. kerk van Engeland Staatskerk werd, allen die zich niet bij haar wenschten aan te sluiten, vervolgd werden. Zoo staat er op korten afstand van Londen een gebouw, dat opgericht is ter herinnering aan de mannen, die op deze plek verbrand zijn geworden wegens hun trouw aan de kerk en omdat zij weigerden de door menschen ontworpen godsdienststelsels te omhelzen. John Bunyan, een nederig volgeling van Jezus, die dit ook weigerde, en deswege veroordeeld en in de gevangenis geworpen werd, kreeg in zijn cel bezoek van een godsdienstsleeraar, die opdracht had het volgende tot hem te zeggen: Drie maanden zult ge hier opgesloten blijven; zoo ge na verloop van dezen tijd tot ander inzicht gekomen zijt en u bij de Staatskerk wilt aansluiten, zult ge uw vrijheid herkrijgen, in 't tegenover gestelde geval wordt ge ter dood gebracht. Waarop Bunyan kalm antwoordde: „Ge kunt mij evengoed dadelijk ter dood laten brengen, want ik zal mij nimmer aansluiten”. Hij werd twaalf jaren gevangen gehouden, gedurende welke tijd hij Bunyan's *Pilgrimsreise* schreef, een boek, dat voor christenen, die steeds den smallen weg volgden, een groote troost en steun geweest is.

Sprekende van de bewijzen voor het einde van de wereld, zegt Jezus verder: „Alsdan zullen zij u (zijn volgelingen) overleveren in verdrukking, en zullen u dooden, en gij zult gehaat worden van alle volkeren om mijns naams wil”. (Matt. 24 : 9).

Dat er vaak van tijden van oorlog of beroering gebruik gemaakt wordt om van zijn afkeer van bepaalde personen te doen blijken, toonen de feiten aan. Zoo werden in Duitschland bij het uitbreken van den grooten wereldoorlog zekere christenen, die bekend stonden als Bijbelonderzoekers en gevraagd hadden om, op grond van hun geloof en van 's Heeren gebod om niet te dooden, vrijgesteld te worden van den werkelijken militairen dienst, mishandeld en in de voorste gelederen geplaatst, zoodat zij de eersten waren die vielen. In Oostenrijk, het bolwerk van een der grootste kerk-

systemen, werd een aantal van deze Bijbelonderzoekers gedood en anderen voor den duur van den oorlog in de gevangenis geworpen. In Canada werden velen, onder beschuldiging, dat zij in 't bezit waren van Bijbels met zekere commentaren, van psalmboeken, die zij reeds jaren lang gebruikten, en andere in verband met de Schrift staande literatuur, voor de rechtbank gesleept, oppervlakkig verhoord zonder de gelegenheid tot verdediging te geven en met geldboete of gevangenis gestraft. En in Amerika vond tot verbazing van velen een vervolging op groote schaal plaats van talrijke conscientieuze volgelingen van den Meester. Maar een christen zal door zulk een onrechtvaardige behandeling niet verbitterd worden, integendeel zal hij er de vervulling in zien van de goddelijke profetie en het beschouwen als een der getuigenissen, door den Heer gegeven aan dezulken, die zich deemoedig onderwerpen aan de goddelijke voorziening, als blijk, dat zij hem toebehooren. De geïnspireerde Apostel schreef dan ook:

„Geliefden, houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschied tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwam; maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzoo verblijdt u: opdat gij ook in de openbaring zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om den naam van Christus, zoo zijt gij zalig, want de Geest der heerlijkheid en de Geest Gods rust op u. Wat hen aangaat, hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, hij wordt verheerlijkt”. (1 Petrus 4: 12—14).

Jezus nu en de aldus, krachtens de goddelijke voorziening, door lijden en verdrukking ontwikkelde leden van zijn lichaam, zullen het zaad van Abraham vormen, door hetwelk God tenslotte alle geslachten der aarde zegenen zal. Zoo roept de Apostel Paulus, in een profetisch visioen den gang der eeuwen doorschouwend en naar het lijden der menschheid en de ontwikkeling der Christus-klasse, het zaad, heenwijzend, uit: „Want wij weten, dat het gansche schepsel tezamen zucht en tezamen als in barensood is tot nu toe, ver-

wachtende de openbaring der kinderen Gods". (Romeinen 8 : 19, 22).

### Het Koninkrijk komt.

De oorlogen, hongersnooden, pestziekten, volkerennood, enz. zijn slechts de voorloopers van de oprichting van het Messiaansche koninkrijk, gelijk de Heer het door zijn profeet zeide: „Ik zal alle de heidenen doen beven, en zij zullen komen tot den wensch aller heidenen". (Haggai 2 : 7). En terwijl deze „beving" aan het opkomen is, koningen hun kronen verliezen en aristocratische en autocratische tronen naar omlaag tuimelen, klinken de woorden van den profeet den volgelingen van Jezus duidelijk in de ooren: „Doch in de dagen van die Koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden, en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden: het zal alle die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan". (Daniël 2 : 44).

Elia was een voorbeeld voor de volgelingen van Christus Jezus, dien de Heere gebruikte om, gelijk wij hiervoor reeds opmerkten (zie blz. 18—20), de gebeurtenissen, welke zich aan het einde der wereld zullen voordoen, af te beelden. Het tegenbeeld verwezenlijkende, wisten Elia en de zijnen dat de oorlog komen zou en een van hen, de trouwe dienaar des Heeren Ds. Russell, toonde aan de hand van de profetieën reeds vóór veertig jaren aan, dat hij in 1914 zou uitbreken. „De Heer is niet in den oorlog" beteekent, dat des Heeren koninkrijk (tijdens den oorlog) nog niet ten volle opgericht was. Dan volgt de aardbeving, een symbool voor revolutie, die reeds over eenige landen heen gegaan is. Daarop zal de anarchie, de wetteloosheid volgen, met een aanmatiging van gezag door zekere klassen en onbeschrijfelijk lijden en ellende in haar gevolgen. Ook hierin is de Heer niet, maar het is een verder middel om den bodem te zuiveren en voor de oprichting van het koninkrijk voor te bereiden.

Alsdan hoorde Elia het zachte ruischen — een boodschap, een symbolische boodschap van den Heer, gelijk de boodschap welke hij lang geleden in zijn Woord, den Bijbel, heeft neergelegd ten behoeve van hen, die in deze ure der benauwdheid zullen leven. Overal maakt zich groote onrust van de volksmassa's meester, overal verkeert men in verlegenheid, in nood, is men bitter gestemd en stijgt de ellende schier tot radeloosheid. En als men het thans diep in 't hart der menschen levende verlangen hooren kon, dan zou ongetwijfeld van alle hoeken der aarde de bede van de lippen stijgen: geef ons een regeering der rechtvaardigheid met een wijs heerscher, die de wetten in aller belang handhaaft, geef ons vrede en geen oorlog meer, geef ons overvloed en geen karigheid, geef ons vrijheid en geen teugelloosheid, geef ons leven en geen lijden en dood. En uit het verleden komt de zoete, zachte stem van den Heer tot ons, zeggende, dat ons verlangen vervuld zal worden: „Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder; en men noemt zijnen naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst. De grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon Davids en in zijn Koninkrijk, omdat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des Heeren der Heirscharen zal zulks doen”. (Jesaja 9:5—6).

### Het Jubeljaar.

Een goed begrip van de instelling der jubeljaren, die Jehovah voor Israël ontwierp, geeft een helder inzicht in de gebeurtenissen der nabije toekomst. De Schrift zegt duidelijk, dat Israël, met hetwelk God gedurende meer dan achttien eeuwen onderhandelde, een voorbeeldelijk volk was, evenals hun wet, die een schaduw heeft der toekomstige goederen. (Hebreërs 10:1). Jehovah beval Mozes een Sabbathstelsel in te voeren, en wel in het jaar dat Israël het land Kanaan betrad, wat 1575 jaar vóór het jaar 1 v. Chr. (Leviticus

25: 1—12) het geval was. Verder zou dan ieder vijftigste jaar een jubeljaar voor hen zijn, te beginnen met den tienden dag van de zevende maand, den verzoendag. „En gij zult dat vijftigste jaar heiligen, en vrijheid uitroepen in den lande voor alle zijne inwoners; het zal u een jubeljaar zijn, en gij zult wederkeeren een ieder tot zijne bezitting en zult wederkeeren een ieder tot zijn geslacht”.

Uit andere teksten blijkt, dat er zeventig jubeljaren gehouden moesten worden (Jeremia 25: 11; 2 Kron. 36: 17—21), zoodat wanneer wij een eenvoudige berekening opzetten, deze ons tot dit belangrijke feit brengt: Zeventig jubeljaren van vijftig jaar ieder geeft een totaal van 3500 jaren. Daar deze tijdsperiode in 1575 voor het jaar 1 begon, zou zij noodzakelijk in den herfst van 1925 ten einde moeten loopen, in welken tijd het voorbeeld eindigen en het groote tegenbeeld zou moeten beginnen. En welke gebeurtenissen hebben we dan te verwachten? Krachtens het voorbeeld een volkomen wederherstelling, waarom het groote tegenbeeld dan ook het begin dier wederherstelling aller dingen moet aanduiden. Daar nu de wederherstelling van het menschelijk geslacht tot leven het voornaamste is van alles wat wederhersteld zal worden, en uit andere teksten bepaaldelijk blijkt, dat Abraham, Isaac en Jacob en andere getrouwen van het ouden Verbond, die het eerst deze gunst ontvangen zullen, weder zullen opstaan, mogen wij verwachten, dat wij in 1925 getuigen zullen zijn van de terugkomst van deze getrouwe mannen van Israël, weder opgewekt en wederhersteld als zij dan zullen worden tot volmaakte menschen en tot de zichtbare, wettelijke verleggenwoordigers van de nieuwe orde van zaken.

Wanneer het Messiaansche koninkrijk eenmaal opgericht zal zijn, zal Jezus en zijn verheerlijkte kerk, die samen den grooten Messias zullen vormen, het volk de zegeningen schenken waarnaar het zoo lang verlangd, waarop het gehoopt en om welke het zoo lang gebeden heeft. Dan zal er, zooals de profet het zoo schoon in de volgende woorden zegt, vrede zijn en geen

oorlog: „Maar in 't laatste der dagen zal het geschieden dat de berg van het Huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeien; en vele heidenen zullen henengaan en zeggen: Komt en laat ons opgaan ten berge des Heeren en ten Huize des Gods Jacobs, opdat hij ons leere van zijne wegen en wij in zijne paden wandelen; want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heeren Woord uit Jeruzalem. En hij zal onder groote volken richten en machtige heidenen straffen, tot verre toe, en zij zullen hune zwaarden slaan tot spaden en hunnen spiesen tot sikkelen, het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen den krijg niet meer leeren; maar zij zullen zitten een ieder onder zijnen wijnstok en onder zijnen vijgeboom, en daar zal niemand zijn die ze verschrikt: want de mond des Heeren der Heirscharen heeft het gesproken”. (Micha 4 : 1—4).

### Aardsche heerschers.

Zooals wij zoeven aangetoond hebben, zal de Jubeljaar-cyclus in het jaar 1925 eindigen en in dit jaar de aardsche phase van het koninkrijk haar intrede doen. In den elfden Hebreërsbrief somt de Apostel Paulus een lange reeks van geloofsgetrouwe mannen op, die vóór de kruisiging des Heeren en de uitverkiezing der kerk gestorven zijn, die nimmer deel konden uitmaken van de hemelsche klasse, nimmer ook een hemelsche hoop hadden, maar voor wie God iets voortreffelijks bereid heeft. Zij zullen n.l. weder opgewekt worden als volmaakte menschen en, overeenkomstig Gods belofte, de vorsten of heerschers op aarde zijn. (Ps. 45 : 16; Jesaja 32 : 1; Matt. 8 : 11). Daarom kunnen wij er van verzekerd zijn, dat in 1925 Abraham, Isaak en Jacob en de geloofsgetrouwe profeten van het ouden Verbond, in het bijzonder degenen, wier namen door den Apostel in Hebreërs 11 genoemd worden, als volmaakte menschen zullen terugkomen.



### Wederherstelling.

Alle staatslieden der wereld, alle staathuishoudkundigen, alle denkende menschen erkennen, dat de toestanden, welke vóór den oorlog bestonden, onherroepelijk voorbij zijn en dat een nieuwe orde van zaken — dat een periode van wederherstelling zal zijn — in het leven geroepen zal moeten worden, waarbij het alleen maar jammer is, dat al deze menschen naar menschelijke wijsheid oordelen en het goddelijke plan volkomen miskennen. Inderdaad leven wij in een tijd van wederherstelling, van opbouw, niet van enkele dingen, maar van alle dingen, niet van oude en ineengeslorste stelsels, vormen of instellingen, maar wij staan voor de oprichting van een geheel nieuwe en rechtvaardige orde van zaken onder den grooten heerscher Jezus Christus, den vrededorst. De Apostel Petrus, op het Pinksterfeest onder goddelijke inspiratie naar dezen tijd heenwijzende, zeide: „De tijden der verkoeling zullen komen, van het aangezicht des Heeren, en Hij gezondend zal hebben Jezus Christus, die u te voren gepredikt is; welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van alle zijne heilige profeten van alle eeuwen”. (Handel. 3 : 19—21).

Een onderzoek van de profetieën van Mozes tot aan Johannes toont ons aan, dat alle profeten den komenden tijd, waarin wij van de zegeningen der wederherstelling gemeten zullen, voorspeld hebben, een wederherstelling der menschheid tot de dingen, welke verloren gingen, waarbij niet gedacht moet worden aan de verheerlijking der kerk in den hemel, want deze kende de menschen oorspronkelijk niet, en is haar (de kerk) alleen gegeven als een groote belooning voor haar trouw aan den Heer, bewezen in tijden van groote beproeving. Wederherstelling beteekent, dat der menschheid in 't algemeen weder de zegeningen deelachtig zal worden, welke de volmaakte mensch Adam eenmaal genoot: leven, vrijheid en geluk, en wel door

het zaad, de verhoogde, uitverkoren klasse, den Messias, den Christus.

De Schrift zegt duidelijk, dat aan dezen glorieijken tijd van zegen een tijd van benauwdheid vooraf zal gaan, in welken tijd wij ons thans bevinden, en in be-trekking tot welken tijd de geïnspireerde profeet Daniël schreef: „En te dier tijd zal Michael opstaan, die groote vorst, die voor de kinderen uws volks staat; als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet ge-weest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op dien tijd toe; en te dier tijd zal een volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek. En velen van hen, die in het stof der aarde slapen, zul-len ontwaken, deze ten eeuwigen leven, en gene tot ver-smaadheden, en tot eeuwige afgrijsing”. (Daniël 12 : 1, 2). Het woord Michael in dezen tekst beteekent „Een zooals God”, of God vertegenwoordigend — Christus Jezus, de groote Verlosser, naar wiens tweede komst en naar de oprichting van wiens koninkrijk de christenen de vervlogen eeuwen door verlangd hebben.

### Millioenen zullen nimmer sterven.

Alles waartoe God besloten heeft moet vervuld wor-den, geen tittel of jota zal on vervuld blijven. Daarom is ieder deel van de goddelijke belofte van groot gewicht. De vraag beantwoordend, welke toestanden het einde der wereld zullen voorafgaan, haalde Jezus de boven-vermelde profetische uitspraak uit het Boek van Daniël aan of gebruikte dergelijke woorden toen hij zeide: „Want alsdan zal groote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. En zoo die dagen niet verkort wier-den, geen vleesch zoude behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort wor-den”. (Matt. 24 : 21, 22). Jezus zegt hier dus, dat de ellende op aarde met een tijd van verdrukking eindigen zal, zooals de wereld nog niet gekend heeft, en er nimmer meer een zijn zal, en voegt er aan toe, dat ter wille

van de uitverkorenen dien tijd verkort en veel vleesch gespaard zal worden.

Wij vragen: Waarom zou de Heer een groot aantal menschen door dezen tijd van verdrukking heen helpen, en hen sparen voor den dood, als hij niet van plan was, hen een bijzondere zegen te schenken? Omdat God een wederherstelling beloofd heeft tot datgene wat in Adam verloren is gegaan, en deze belofte dadelijk na de verdrukking vervuld zal worden, omdat uit de belofte duidelijk blijkt, dat de uitverkorenen, die het zaad Abrahams vormen, de instrumenten zullen zijn, door welke de zegeningen zullen uitgestort worden, daarom bewijst de uitspraak van Jezus helder en klaar, dat velen menschen, die bij het eindigen der verdrukking op aarde leven, de eersten zullen zijn, aan wie de zegeningen der wederherstelling door de uitverkorenen, de Messias, aangeboden zullen worden, waaruit van zelf volgt, dat degenen, die, als hun het aanbod gedaan wordt, dit aannemen en gehoorzaamheid bewijzen, wederhersteld worden tot datgene wat in Adam verloren is gegaan, n.l. tot leven, vrijheid en geluk.

In overeenstemming met het bovenstaande, geeft de profeet Gods nog de volgende getuigenis: „En het zal geschieden in het gansche land, spreekt de Heer, dat de twee deelen daarin zullen uitgeroeid worden, en den geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en ik zal het louteren gelijk men zilver loutert, en ik zal het beproeven gelijk men goud beproeft; het zal mijnen naam aanroepen, en ik zal het verhooren; ik zal zeggen: Het is mijn volk; en het zal zeggen: De Heer is mijn God”. (Zacharia 13 : 8, 9). Hier hebben wij dus een duidelijke uitspraak, dat een derde deel der menschen in dien tijd van verdrukking gespaard zal worden en dat dit ten slotte zijn volk zal zijn en Jehovah zijn God.

Als wij bedenken, dat datgene wat Adam verloor een aardsche woonplaats, menschelijk leven en bijkomende zegeningen waren, en dat deze het zijn waartoe God beloofd heeft den mensch weder te zullen herstellen, dan kunnen wij zoo goed verstaan wat de profeet David

schreef: „Welgelukzalig is hij, die zich verstandig gedraagt jegens eenen ellendige: de Heer zal hem bevrijden ten dage des kwaads. De Heer zal hem bewaren, en zal hem bij het leven behouden; hij zal op aarde gelukzalig gemaakt worden. Geef hem ook niet over in zijner vijanden begeerte". (Psalm 41: 1, 2). Hier wordt duidelijk gezegd, dat dezulken, die in dezen tijd van verdrukking rechtvaardig handelen, op aarde gezegend zullen worden.

### Hoe kunnen wij eeuwig leven?

De kerkgenootschappen willen het volk doen gelooven, dat alleen zij, die lidmaten zijn behouden zullen worden. De Bijbel leert ons echter zoiets niet. De Heer richtte ook nimmer kerkgenootschappen op, want de ware kerk is maar een klein kuddeke, dat het koninkrijk des hemels beërven zal en tot hetwelk Jezus zeide: „Vreest niet, gij klein kuddeken! want het is uws Vaders welbehagen ulieden het koninkrijk te geven". (Lukas 12: 32). Jezus is niet alleen gestorven voor hen, die leden der kerk zijn, maar voor alle menschen, wat Johannes zoo duidelijk zegt: „Hij is eene verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der geheele wereld". (1 Joh. 2: 2).

Den grooten Verlosser en diens ambt besprekende, zegt de Apostel Paulus: „Wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, die een weinig minder dan de engelen geworden was, van wege het lijden des doods, opdat hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zoude. Want het betaamde hem, om wien alle dingen zijn, en door wien alle dingen zijn, dat hij vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zouden heiligen". (Hebreë 2: 9, 10). We zien dus, dat Jezus stierf voor allen en niet voor enkelen, wat ook weer de Apostel getuigt, waar deze zegt: „Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus; die zich zelven gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd".

(1 Timotheüs 2 : 5, 6). Uit dezen tekst blijkt duidelijk, dat op den door God bestemden tijd ieder schepsel kennis zal moeten nemen van wat Jezus voor hem gedaan heeft en wat het verlossingsplan voor hem is. De Apostel Paulus zegt: „De genadegift Gods is het eeuwige leven in Jezus Christus, onzen Heer”. (Rom. 6 : 23). Om iets te geven moet er zoowel een gever en een ontvanger als een waardeering van de gift aan beide zijden bestaan. Met andere woorden, de gever moet zich bewust zijn wat hij geeft en de ander van wat hij ontvangt. Daarom zou het menschelijk geslacht onmogelijk de gave van eeuwig leven kunnen aannemen vóór de aanbidding ervan, welke aanbidding zal plaats vinden op den door God bepaalden tijd, die volgens het goddelijke plan daar zal zijn als het zaad der belofte zich ontwikkeld heeft en het koninkrijk zal zijn opgericht. Alsdan zal ieder in zijn orde zich van het feit bewust worden, dat er een verlossingsplan bestaat en dat de weg voor hem open staat om de voorwaarden ervan aan te nemen en te leven. Daar deze kennis noodig is, gaat zij vooral aan het ontvangen van de zegeningen des Heeren, en is het dus gemakkelijk te begrijpen waarom de tegenstander, de duivel, en diens werktuigen alles in het werk stellen om te verhinderen, dat het volk tot de kennis van de waarheid komt. Maar als het koninkrijk van den Messias zal zijn opgericht, dan zal, zooals ons in Openb. 20 : 1—4 bepaaldelijk gezegd wordt, Satan zijn macht ontnomen zijn, zoodat hij de volkeren niet meer bedriegen kan, het volk de waarheid kennen en niets meer in staat zijn het ervan terug te houden.

### Positieve belofte.

Aan de woorden welke Jezus gesproken heeft moet groote waarde en beteekenis toegekend worden omdat hij sprak zooals nimmer een mensch gesproken heeft: met absoluut gezag, en zijn woorden op den door God bestemden tijd in vervulling moeten gaan. Jezus dan zeide: „Voorwaar, voorwaar, ik zeg u, indien iemand op mijn woord acht slaat, die zal in der eeuwigheid den

dood niet aanschouwen". (Joh. 8 : 51). Uit deze uitspraak volgt, dat hij slechts de woorden van Jezus bewaren kan, die ze gehoord heeft, die Gods plan kent, en daar het gedurende de evangelische eeuw de christenen geweest zijn, die dit plan kenden en Jezus woorden bewaard hebben, zullen zij, die dit trouw gedaan hebben, tot het einde toe, het eeuwige leven erlangen. (Openb. 2 : 10). Aangezien de overigen de woorden niet verstaan hebben, konden zij ze ook niet bewaren, maar zullen ze op den bestemden tijd, na de oprichting van het koninkrijk hooren. Dan zal het geschieden, dat ieder die het Woord des Heeren bewaart, nimmer den dood aanschouwen zal, welke belofte Jezus niet gedaan zou hebben als hij niet van plan geweest was haar op den bestemden tijd in vervulling te doen gaan.

Jezus zeide verder: „Een iegelijk die leeft en in mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid. (Joh. 11 : 26). Gelooven wij deze uitspraak van den Meester? Zoo ja, dan hebben zij, die dit doen, als de tijd voor de wereld gekomen is om het te ervaren, en de voorwaarden gehoorzaam vervullen, de absolute en positieve uitspraak van Jezus, dat zij nimmer zullen sterven.

Steunende op het reeds eerder ontwikkelde argument, dat de oude orde van zaken, de oude wereld, bezig is ten einde te loopen en te verdwijnen, dat de nieuwe orde staat aan te breken en dat in 1925 de opstanding van de getrouwe overwinnaars van het oude verbond zal plaats vinden en de wederherstelling zal beginnen, ligt de gevolgtrekking voor de hand, dat, waar miljoenen nu op aarde levende menschen in 1925 nog leven zullen, krachtens de in Gods Woord gegeven beloften, miljoenen nu op aarde levende menschen nimmer zullen sterven — ook zij, die het booze gedaan hebben, maar tot de rechtvaardigheid en het goede terugkeeren, maar niet zij, die de goddelijke wet weigeren te gehoorzamen. Te dezen aanzien hebben wij de positieve uitspraak van den profeet, die zegt: „Als de goddelooze zich bekeert van zijne goddeloosheid die hij gedaan heeft en recht en gerechtigheid doet, die zal zijn ziel in het leven behouden; dewijf hij toeziet en zich bekeert

van al zijne overtredingen, die hij gedaan heeft, hij zal gewisselijk leven, hij zal niet sterven". (Ezechiël 48 : 27, 28).

### Terugkeerende jeugd.

In zijn liefderijke ontferming jegens den mensch heeft de Heer vele schilderingen en beelden gegeven betreffende de uitwerking van zijn grootsch plan, zoo geeft hij in het Boek Job een beeld van de volmaaktheid van den mensch, van zijn val, van zijn verlossing door den grooten Verlosser en zijn eindelijke wederherstelling. Als de tijden der wederherstelling beginnen, zullen er ongetwijfeld vele zeer oude menschen leven, die aan den rand van het graf staan, maar diegenen van hen, die van het groote loskoop-offer hooren en den Verlosser aannemen, zullen hun jeugd weder krijgen, tot volmaaktheid van lichaam en geest weder hersteld worden en voor altoos op aarde wonen. De profeet zegt hieromtrent: „Dat Hij (Jehovah) zijne ziel van het verderf afhoude; en zijn leven, dat het door het zwaard niet doorga. Ook wordt hij (de mensch) gestraft met smart op zijn leger, en de sterke menigte zijner beenderen; zoodat zijn leven het brood zelf verfoeit, en zijne ziel de begeerlijke spijs; dat zijn vleesch verdwijnt uit het gezicht, en zijne beenderen, die niet gezien werden, uitsteken; en zijne ziel nadert ten verderve, en zijn leven tot de dingen die dooden”.

Hier wordt ons een levendige beschrijving gegeven van het stervende menschelijk geslacht, individueel en collectief. Dan voortgaande toont de profeet aan hoe het de boodschap der waarheid gebracht wordt en kennis neemt van het groote loskoop-offer, en zegt hij: „Is er dan bij hem (den mensch) een gezant (iemand die de blijde boodschap brengt), een uitlegger, één uit duizend (de Heer zal hier en daar leeraars geven om anderen tot zegen te zijn), om den mensch zijnen (des Heeren) rechten plicht te verkondigen; zoo zal hij (de Heer) hem genadig zijn, en zeggen: „Verlos hem, dat hij niet nederdale in het verderf (graf, en de mensch zegt vol vreugde): ik heb verzoening gevonden. Zijn vleesch zal

frisscher worden, dan het was in de jeugd; hij zal tot de dage zijner jongheid wederkeere". (Job 33 : 18—25).

Toen God Adam uit Eden verdreef zeide hij: „Nu dan, dat hij (Adam) zijne hand niet uitsteke, en neme ook van den boom des levens, en ete, en leve in eeuwigheid. Zoo verzond hem de Heere God uit het hof van Eden . . . En hij dreef den mensch uit; en stelde cherubs tegen het Oosten, en een vlammig lemmer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren den weg van den boom des levens". (Genesis 3 : 22—24). Hier blijkt dus uit het Woord, dat als Adam in Eden gebleven was, zich voedende met het volmaakte voedsel, dat de hof hem bood, hij zou hebben blijven voortleven, terwijl het oordeel, dat tegen hem voltrokken werd, hierin bestond, dat hij zich met onvolmaakt voedsel voeden moest. Volmaakt voedsel schijnt dus een noodzakelijk element ter onderhouding van het eeuwige menschelijke leven te zijn, waarom de groote Messias, als zijn koninkrijk opgericht zal worden, ten opzichte daarvan dan ook voorzieningen zal treffen.

Zoo zal, wanneer de wederherstelling begint, een man van zeventig jaar langzamerhand tot een toestand van lichamelijke gezondheid en geestelijk evenwicht wederhersteld worden; zal de Heer hem leeren hoe en wat te eten, hoe zich andere levensgewoonten eigen te maken, en bovenal hoe hij denken en hoe hij zijn geest op heilige dingen te richten heeft, gelijk hij door het langzame wederherstellingsproces door den grooten Middelaar opgericht en weder tot de dagen zijner jeugd en tot eeuwig leven op aarde hersteld zal worden.

### Opstanding.

Niet alleen zij, die bij het begin der Wederherstelling op aarde leven, zullen een gelegenheid tot leven hebben, maar ook de dooden, die weder opgewekt en ieder in zijn eigen orde teruggebracht zullen worden. De groote Meester zeide: „Verwondert u daar niet over? want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan". (Joh.



5: 28, 29). Paulus zegt duidelijk: „Er zal een opstanding der dooden wezen, beide van regtvaardigen en van onregtvaardigen”. (Hand. 24 : 15). En na in 1 Corinthen 15 helder en klaar aangetoond te hebben, dat de opstanding van Jezus Christus een waarborg ervoor is, dat iederen doode opgewekt en tot de kennis der waarheid gebracht zal worden, merkt hij in Hand. 17 : 31 op: „Hij (God) heeft een dag gesteld, op welchen hij den aardbodem rechtvaardig zal oordeelen, door eenen man dien hij daartoe verordend heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl hij hem uit de dooden heeft opgewekt”, waaruit dus blijkt, dat gedurende de regeering van den Messias iedereen een gunstige gelegenheid zal hebben om de zegeningen des levens, der vrijheid en der gelukzaligheid te erlangen.

De dappere jonge mannen, die ten oorlog trokken en op het slagveld hun leven lieten, voor wie menige moeder slapelooze nachten heeft doorgebracht en bittere tranen heeft gestort, menige bruid, menige vader en menig kind diepe smarten geleden heeft, zijn niet naar den hemel gegaan, noch aan eeuwige pijniging overgeleverd, zooals de geloofsbelijdenissen van het Christendom het hun geliefde bloedverwanten willen doen gelooven — zij hebben niet hun lichamen overgegeven en zweven nu niet in de wereldruimte rond, zooals de spiritisten den menschen willen wijsmaken . . . zij zijn dood, wachtende op de opstanding, en te bestemder tijd zullen zij tot het leven teruggeroepen en aan hun dierbare betrekkingen terugggegeven en hun ten volle gelegenheid geboden worden om de voorwaarden van de nieuwe orde van zaken aan te nemen en eeuwig te leven.

### De gelegenheid der evangeliebedienaars.

Welk een schoone gelegenheid hebben de geestelijke herders gedurende de afgelopen jaren van oorlogsweg gehad — en verwaarloosd —, om, in plaats van het volk op dwaalwegen te leiden, waar zij in de huisgezinnen leed en verdriet vonden wegens den dood van geliefden,

die op het slagveld gevallen waren, de aandacht te vestigen op de waardevolle beloften van de H. Schrift. Om bijv. tot de weenende moeder te zeggen: „Zoo zegt de Heer: Bedwing uwe stem van geweën, en uwe oogen van tranen; want er is loon voor uwen arbeid, spreekt de Heer; want zij zullen uit des vijands land wederkomen. En er is verwachting voor uwe nakomelingen, spreekt de Heer; want uwe kinderen zullen wederkomen tot hunne landpale". (Jeremia 31 : 15—17). Het vijandelijk land is het land van den dood, omdat de dood de groote vijand is. Maar de Heer zal allen terugroepen, die in dezen toestand gegaan zijn; gedurende zijne heerschappij zal hij den dood vernietigen. (1 Kor. 15 : 25, 26).

### Een beroep op de geestelijkheid.

Verre ervan dat het ons doel zou zijn de geestelijkheid in een belachelijk daglicht te stellen, zouden wij veel-er een beroep op haar willen doen om in deze ure van benauwdheid haar plicht tegenover het volk te doen. Wij zouden haar eraan willen herinneren, dat de opdracht, aan alle volgelingen van Jezus gegeven, niet is de wereld te bekeeren en aan een of ander kerksysteem te binden, om geld in te zamelen, ten einde dit doel te bereiken, om anderen te vervolgen, maar haar van God gegeven opdracht wordt door den Heer duidelijk in deze woorden uitgedrukt: „De Geest des Heeren is op mij, omdat de Heer mij gezalfd heeft, om eene blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen: hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, in den dag der wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten; om den treurigen Zions te beschikken, dat hun gegeven worde sieraad voor asch, vreugde-olie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor eenen benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikenboomen der gerechtigheid, eene planting des Heeren, opdat hij verheerlijkt worde". (Jesaja 61 : 1—3).

Nimmer is er zulk een geschikte tijd geweest om de gebroken harten te verbinden, om te troosten die daartreuren, dan thans. Waarom het volk de schoone, wonderbare waarheden niet te verkondigen die de Bijbel bevat en het daardoor te verheffen boven de ellende, welke thans op de wereld drukt, en het te wijzen op den komenden dag, waarop de gansche menschheid leven, vrijheid en geluk aangeboden zal worden ?

### Komende groote vreugde.

De dingen, welke Adam bezat en verloor, en die door Jezus door zijn eigen bloed teruggekocht zijn, waren leven, geluk en vrijheid, welke vrijheid hij gedurende zijn regeering allen gevangen in de gevangenis des doods en die onder de heerschappij van den tegenstander staan, geven en ten volle op de aarde oprichten zal, gelijk door den profeet zoo schoon gezegd wordt: „Zie, mijn knecht, dien ik ondersteun, mijn uitverkorene, in welchen mijne ziel een welbehagen heeft ! Ik heb mijnen Geest op hem gegeven; hij zal het recht den heidenen voortbrengen. Hij zal niet schreeuwen, noch zijne stem verheffen, noch zijne stem op de straat laten hooren. Het gekrookte riet zal hij niet verbreken, en de rookende vlaswiek zal hij niet uitblusschen; met waarheid zal hij het recht voortbrengen. Hij zal niet verdonkerd worden, en hij zal niet verbroken worden, totdat hij het recht op aarde zal hebben besteld; en de eilanden zullen naar zijne leer wachten. Alzoo zegt God, de Heer, die de hemelen geschapen en dezelve uitgebreid heeft, die de aarde uitgespannen heeft, en wat daaruit voortkomt; die den volke dat daarop is den adem geeft, en den geest dengenen die daarop wandelen: Ik, de Heer, heb u geroepen in gerechtigheid, en ik zal u bij uwe hand grijpen; en ik zal u behoeden, en ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen; om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten”. (Jesaja 42 : 1—7).

Onder zijn glorierijke regeering zal de Heer, zooals wij tevoren aangetoond hebben, allen gehoorzamen eeuwig leven aanbieden, welke tijd van terugkeer dezer genadegave inderdaad een tijd van gelukzaligheid zal zijn — een gelukzaligheid, die duurzaam zal blijken, gelijk de profeet Gods, naar dezen tijd uitziende, onder inspiratie van den Heiligen Geest schrijft: „De vrijgekochten des Heeren (het geheele menschengeslacht) zullen wederkeeren (uit den toestand van gebondenheid aan zonde en dood), en tot Zion (de Messias) komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vroolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden”. (Jesaja 35:10).

In schoone taal schildert de profeet dan verder, hoe de aarde zelf een geëigende woonplaats voor den mensch zal worden, hoe de wildernis en de dorre plaatsen zullen bloeien als de roos, de wateren in de woestijn zullen uitbarsten, de aarde haar opbrengst zal geven en alles op haar God zal prijzen voor de vervulling van zijn wonderbare beloften. Het is het gulden tijdperk, waarvan de profeten geprofiteerd hebben en waarvan de psalmist zong: en heden is 't het voorrecht van de onderzoekers des goddelijken Woords, met het oog des geloofs ziende, dat wij juist aan de poorten van dezen gezegenden tijd staan! Laat ons opblikken en onze hoofden opheffen! Bevrijding staat voor de deur!

### Het toppunt der heerlijkheid.

De Messias, de Christus in heerlijkheid, zal de nieuwe, onzichtbaar heerschende macht vormen, welke daarom in de Schrift dan ook als de nieuwe hemel aangeduid wordt, terwijl de op de aarde op te richten rechtvaardige regeering de Schrift in symbolische taal de nieuwe aarde noemt — de aardsche phase van het Koninkrijk des Heeren, waarvan Petrus zegt, dat de getrouwen, naar de belofte Gods, „verwachten nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in welke gerechtigheid woont”. (2 Petrus 3:13).

Toen Johannes, de Openbaarder, zijn straf op het eiland Patmos onderging, toonde de Heer hem zijn erkenning door hem te bezoeken en hem in zijn genade een wondervol visioen te geven, dat een deel van de H. Schrift uitmaakt. In extase schreef deze geïnspireerde getuige des Heeren: „En ik zag eenen nieuwen hemel (onzichtbaar heerschende macht) en eene nieuwe aarde (maatschappij): want de eerste hemel en de eerste aarde (de oude orde) was voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik, Johannes, zag de heilige stad (het Koninkrijk van den Messias), het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als eene bruid die voor haren man versierd is. En ik hoorde een groote stem uit den hemel, zeggende: Zie, de tabernakel Gods is bij de menschen, en hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn. En God zal alle tranen van hunne oogen afwischen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn: want de eerste dingen zijn voorbij gegaan. En die op den troon zat zeide: Zie, ik maak alle dingen nieuw. En hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw”. (Openb. 21 : 1—5).

Hier wordt ons dus de stellige en overtuigende belofte gegeven, dat onder de regeering van den Messias de dood zal worden uitgeroeid, zorg, rouw en smart zullen ophouden te bestaan en alle gehoorzamen tot leven, vrijheid en geluk wederhersteld zullen worden. En daar de oude orde thans bezig is te verdwijnen en de nieuwe staat aan te breken, kunnen wij met vertrouwen de blijde boodschap verkondigden, dat millioenen thans op aarde levenden de gelegenheid voor eeuwig leven aangeboden en de gehoorzamen tot een eeuwig leven in vrijheid, vrede en geluk wederhersteld zullen worden.

Groot en wonderbaar zijn uwe werken,  
Heer, almachtige God;  
Rechtvaardig en waarachtig zijn uwe wegen,  
Gij Koning der Volken.

Openb. 15 : 3—4.

## INHOUD DER BIJBELPLAATSEN

	Bladz.		Bladz.
Genesis 3:22-24	82	Mattheüs 24:31	66
" 6	53	" 24:32-33	70
" 12:2-3	60	" 24:37-39	33
" 22:12	64	Lucas 12:32	78
" 22:16 18	61	" 19:45-46	48
" 28:14	64	" 21:24	16
Leviticus 20:1-12	73	" 21:25 26	50
26 18	14	Johannes 1:14	62
Deuteronomium 28:37	27	" 3:16 17	63
Eerste boek der Koningen 8:56	10	" 5:24-29	83
19:11-12 18 & 19		" 6:51	63
Tweede b. d. Kronieken 36:17-21	73	" 8:51	80
Job 33:18-25	82	" 10:10	63
De Psalmen 33:12	54	" 11:26	80
" 41:1-2	74	" 15:18-20	67
" 45:17	74	" 17:17	58
" 49:7	62	De Handelingen 3:19-21	75
" 51:5	60	" " 3:23	29
" 107:1-7	56	" " 15:14	49
" 119:105	13	" " 15:14-17	65
De Spreuken 4:18	13	" " 15:18	58
De Prediker 1:4	9	" " 17:31	83
Jesaja 6:7	73	" " 24:15	83
" 8:9-10	53 & 54	Romeinen 5:12	65
" 25:1	81	" 6:23	64 & 70
" 33:10	86	" 5:9 10:22	71
" 41:18-20	32	" 8:16-17	67
" 42:1-7	85	1 Corinthiers 2:9-10	58
" 45:18	11	1 " 15	91
" 58:8-9	54 & 56	1 " 15:3	63
" 61:1 3	93	2 " 15:25-26	92
" 65:21-23	33	2 " 4:4	8 & 68
Jeremia 15:14	27	2 " 11:14	6
" 16:13-16	27	Galatiërs 3:16	64
" 23:19	52	" 3:27-29	64
" 24:9	28	Efeziërs 2:2	32
" 25:11	73	Colossenzen 1:18	64
" 25:32 33	52	1 Timotheüs 2:5-6	79
" 30:23 24	52	2 " 2:11-12	67
" 31:15-17	84	Hebreërs 2:9 10	78
Ezechiël 18:27-28	81	" 2:16-11	68
" 21:29-32	14	" 7:26	62
Daniël 2:44	71	" 10:1	20 & 72
" 12:1-2	76	" 12:23	65
Hosea 13:14	61	1 Petrus 1:19	62
Amos 8:11	57	1 " 2:21	66
Micha 4:1-4	74	1 " 3:18	63
Hag ai 2:7	71	1 " 3:18-20	57
Zacharia 9:9 en 12	22	1 " 4:12-14	70
" 13:8 9	77	2 " 2:4	59
Maleachi 3:6	10 & 61	2 " 3:3-7	35
Mattheüs 8:11	74	2 " 3:6	11
" 10:24 25	67	2 " 3:10	52
" 13 24 39	65 & 66	2 " 3:11	86
" 16:24	66	1 Johannes 2:2	63 & 78
" 20:20	62	1 " 5:19	73
" 21:1-9	23	Openbaring 2:2-19	80
" 21:19 20	20	" 7:1 3	52
" 24 7 8	16	" 11:17-18	16
" 24 9	69	" 16:18	19
" 24 14	49	" 20:1-4	79
" 24 21-22	83	" 21:1-5	87
" 24:29	35		

# De Bijbel, een geopend Boek

„De woorden zullen toegesloten en verzegeld zijn tot op den tijd van het einde. Dan zullen volen het (het Woord Gods) naspeuren en de wetenschap tal vermenigvuldigd worden.”

(Daniël 12:5, 9 en 10.)

## CH. T. RUSSELL'S SCHRIFTSTUDIËN

### Het Goddelijke Plan der Eeuwen

het eerste en gewichtigste der 7 deelen de „Schriftstudien“ bevat EENE VOLLEDIGE HARMONISCHE uitlegging van den Bijbel.

In 5 millioenen exemplaren en twintig talen verspreid.

Ieder deel vormt een voor zich afgesloten werk.

#### „Bill Arp“ zegt

betreffende het eerste deel: Het is onmogelijk, dit boek te lezen, zonder de schrijver te beminnen en zijne heerlijke oplossing van het groote raadsel te waardeeren, welke onze dagen des levens bezig houden. Er is haast geen familie, die zich niet over den dood beklaagt van bloedverwanten en vrienden, die „buiten de Kerk staande“ gestorven zijn — buiten het hellsplan, en derhalve, wanneer het Calvinisme recht had, ook van iedere hoop, in eeuwige pijn en vertwijfeling.

Wij verkoopen dit wondervolle boek, hetwelk waarlijk onschatbare geestige waarden presenteert, tegen inkoopsprijs, om de Goddelijke Waarheid te verspreiden, welke de Bijbel bevat.

Verkrijgbaar voor NEDERLAND en KOLONIËN:

**Internationale Vereeniging van Ernstige Bijbelonderzoekers**  
**AMSTERDAM**, Witte de Withstraat 111.

Voor FRANKRIJK, ELZAS-LOTHRINGEN en BELGIËN:

**Société de Bibles et de Traités de la „TOUR DE GARDE“**  
**BERNE** (Suisse), rue de Communaux, 3a.

Voor (duitsch) ZWITZERLAND:

**„WACHT-TURM“ Bibel- und Traktat-Gesellschaft**  
**BERN**, Allmendstrasse 36

Voor DEUTSCHLAND, OSTENRYK en HONGARJE:

**„WACHT-TURM“ Bibel- und Traktat-Gesellschaft**  
**MAGDEBURG**, Leipzigerstrasse 11—12.

# Schriftstudiën van Ch. T. Russell

In den waren zin des woords de  
„**Sleutel tot de kennis der Heilige Schrift**”

Deze boekdeelen vormen elk voor zich een afzonderlijk afgesloten werk ;  
evenals vele leerzame Bijbelsche brochures, zooals:

„**Wat leert de Heilige Schrift omtrent de Hel?**”

„**Miljoenen nu levende menschen zullen nimmer  
sterven**”

„**Waar zijn de Dooden?**”

„**Wachter, hoe ver is 't  
in den nacht?**”

„**De morgen komt en  
ook de nacht!**”

Jesaja 21:11-12.

De  
**Wachtoren**  
en verkondiger  
der tegenwoordigheid  
van Christus.

Dit tijdschrift, opge-  
richt door den auteur d.  
Schriftstudiën, behandelt  
voornamelijk diepgaande  
onderwerpen voor ver-  
gervorderde Christenen,  
met het doel de kennis  
en de ontwikkeling van  
Gods welbehagelijk ka-  
rakter te leeren door-  
groeven.

„**De Wachteren**”  
is voor het Engelsch,  
Duitsch of Fransch spre-  
kende publiek een zeer  
aan te bevelen tijdschrift,  
hetwelk in 't Engelsch  
2 maal in de maand  
verschijnt.

Onbemiddelde  
kinderen Gods, die den  
abonnementsprijs niet  
kunnen betalen, ont-  
vaagen dit blad gratis.

Men wende zich tot: „**TOUR DE GARDE**”, Société de Bibles et de  
Traités, BERNE (Nulose), rue des Communaux, 30;

„**WACHTTOREN**”, Bijbel- en Tractaatgenootschap, ZÜRICH,

„**WACHTTOREN**”, Bijbel- en Tractaatgenootschap, Witte de Wit-  
straat 111, AMSTERDAM, Nederland.





Printed by  
the Watch Tower Bible and Tract Society Printing Office  
Bern (Switzerland)

Made in Switzerland